

நாள் : 1

நூலாம் கலை

நூலாம் செல்வாங்கா

7

கு. பிரஸீதான்

2008-04-15

பீவிக்கறை

(சிறுகதைகள்)

R. Bhavani Pillai
EDITOR
"JEEVANATHY"
KALAI AHAM
ALVAI (N.P.)

அருளினா செல்வராஜா

3-B, 46ஆவது ஓழுங்கை
கொழும்பு - 06.

நூல்	:- பீலிக்கரை (சிறுக்கதைகள்)
ஆசிரியர்	:- பிரமிளா செல்வராஜா ஊவா கட்டவளை, ஹாலி எல.
உரிமை	:- புரவலர் புத்தகப் பூங்கா இல 25, அவ்வல் சாவியா ரோட், கொழும்பு - 14 0774161616, 0785318503
முதற்பதிப்பு	:- நவம்பர் 2007
பதிப்பு	:- ஞானம் பதிப்பகம் 3-B, 46 ^{ஆவது} ஓழுங்கை கொழும்பு - 06. தொலைபேசி : 011-2586013, 0777306506
அச்சிட்டோர்	:- யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிரைவெட்) லிமிடெட் 48B, புளுமெண்டால் வீதி, கொழும்பு - 13 தொலைபேசி : 0112330195
விலை	:- ரூ 150/-
Title	:- Peelikkarai
Author	:- Piramila Selvaraja
Copy Rights	:- Uva Hatawala, Hali Ela.
First Edition	:- November 2007
Printed	:- Puravalar Puthaka Poonga 25, Awal Savia Road, Colombo - 14 T.P : 077 4161616, 078 5318503
Publishers	:- Unie Arts (Pvt) Ltd. 48B, Bloemendhal Road, Colombo-13. T.P:- 2330195
Price	:- Gnanam Pathippakam 3B, 46 th Lane, Colombo - 6. T.P:- 011-2586013, 0777306506 150/=
ISBN	:- 978-955-8354-14-8

தத்புரை

K. Bhavani Subramanian
 EDITOR
 JEEVANATHY
 KALAI AHAM
 ALVAI (N.P.)
Digitized by srujanika.org

நமது நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புக்களை நூலுருவாக்குவதில் பெரும் சிரமங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

நூல்களை அச்சிடும் செலவு இன்று பலமடங்காக அதிகரித்துள்ளது. பதிப்பித்தல், வெளியீடு செய்தல், விநியோகித்தல், போன்ற சகலவற்றையும் எழுத்தாளனே செய்யவேண்டியுள்ளது. அவற்றோடு எழுத்தாளனே வெளியீட்டு விழாவை ஒழுங்குசெய்து தனது நூலை விற்பனை செய்யவேண்டியுள்ளது. வெளியீட்டு விழாவில் ஒரு சில பிரதிகளே விற்பனையாகின்றன. அதிலே கிடைக்கும் பணம் சில வேளைகளில் விழாச் செலவினை ஈடுசெய்யவே போதுமானதாக இருப்பதில்லை. மிகுதிப் புத்தகங்கள் யாவும் எழுத்தாளன் வீட்டுக்குள்ளேயே வருடக் கணக்காக முடங்கிப் போய்க் கிடக்கும் அவல நிலைதான் பல எழுத்தாளர்களின் அனுபவமாக இருக்கிறது.

இலக்கியப் புரவலர் அல்லூஜ் ஹாசிம் உமர் இதுவரை நானுறுக்கும் மேற்பட்ட முதற் பிரதிகளை வெளியீட்டு விழாக்களிலே பெற்றுச் சாதனை புரிந்து வருகிறார்.

முதற் பிரதி பெறுவதில் இது ஒரு ‘கின்னஸ்’ சாதனை என்பதிலும் பார்க்க அவர் வழங்கும் பணத்தொகை மூலம் எழுத்தாளர்களின் குறையின் ஒரு பகுதியைக் குறைக்க முயன்றிருக்கிறார் என்பதே கவனத்தில் கொள்ளப் படவேண்டியதாகும்.

புரவலர் அவர்கள் இலக்கியவாதிகளைக் கைதூக்கும் வழிகளைச் சிந்தித்துச் செயற்படுகிறார் என்பதற்குச் சான்றாக ‘புரவலர் புத்தகப் பூங்கா’ என்ற அமைப்பினை உருவாக்கியுள்ளார்.

இதுவரை காலமும் ஒரு நூலைத்தானும் வெளியிட இயலாமல் கஷ்டப்படும் எழுத்தாளர்களின் நூல்களை இந்த அமைப்பின் மூலம் வெளிக்கொணர்வதோடு அந்த நூல்களுக்கு வெளியீட்டு விழாக்களையும் தாமே நடத்தி அவ்விழாக்களில் கிடைக்கும் பணம் முழுவதையும் நூலின் சொந்தக்காரருக்கு வழங்குவதோடு இனாமாக முந்நூறு பிரதிகளையும் அந்த எழுத்தாளருக்குக் கொடுக்கவும்

முன்வந்துள்ளார். இது ஓரு மகத்தான பணி. இந்தப் பணியில் அவர் ‘ஞானம் பதிப்பகத்தை’யும் இணைத்துச் செயலாற்ற வந்திருப்பது எமக்கு மகிழ்வைத் தருகிறது.

ஞானம் பதிப்பகத்தின் செயற்பாடுகள் விரிவடைவதற்கும் ஞானம் சஞ்சகையின் அறிமுகத்துக்கும் பரவலாக்கத்துக்கும் இது ஏதுவாகும் என நம்புகிறேன்.

புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் முதல் நூலாக ‘பீவிக்கரை’ என்ற பிரமிளா செல்வராஜாவின் இச்சிறுக்கதைத் தொகுதி வெளிவருகிறது. பிரமிளா செல்வராஜா ஞானம் இலக்கியப் பண்ணையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட மஸையக எழுத்தாளர் என்பது எமக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

புரவலரின் பணி சிறக்க வேண்டும். புதிய எழுத்தாளர்கள் ‘புரவலர் புத்தகப் பூங்கா’ வெளியீட்டுத் திட்டத்தை நன்கு பயன்படுத்திப் பயனடைய வேண்டும். இலங்கைத் தமிழ் நூல்களின் வெளியீட்டு முயற்சிகளில் புரவலர் புத்தகப் பூங்கா சாதனை படைக்கும் எனத் திடமாக நம்பலாம்.

3-B, 46ஆவது ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 06
தொ.பே - 011-2586013

தி.ஞானசேகரன்
பதிப்பாசிரியர்.
5.11.2007

அணிந்துரை

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியை பிரமிளா செல்வராஜா மலை நாட்டில் பிறந்தவர். அந்தச் சிறுவனில் வளர்ந்தவர். தற்போது மலையக்குதில் ஆசிரியராகத் தொழில் புரிபவர்.

இவர் எழுதிய முதற்சிறுகதை ‘பீலிக்கரை’ ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளியானது. அதுவே இச்சிறுகதைத் தொகுப்பின் தலைப்பாகவும் அமைந்துள்ளது. ஞானம் பண்ணையில் வளர்த்தெடுக்கப்படும் இளம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவர்.

இத்தொகுப்பில் பண்ணிரண்டு சிறுகதைகள் உள்ளன. அவை அகத்துணர்க்கிகளை அதன் முரண்பாடுகளை மனிதனையக் கண்கொண்டு பார்க்கும் ஓர் அனுபவத்தை மண்வாசனை கழை வாசனைக்கு உணர்த்துகின்றன. சமகாலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் நல்ல சிறுஷ்டிகளைப் படைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுத்தாளரின் மநதில் உறைந்துகிடப்பதை இக்கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் சிலவற்றில் மலையகச் சிறுவர்களே கதை மாந்தர்களாக உலாவுகின்றனர். அச் சிறுவர்களின் பார்வையினுடாக மலையக மக்களுடைய எண்ணங்கள், சிந்தனைகள் கணவுகள், கவலைகள், நம்பிக்கைகள், சந்தோஷங்கள், சடங்குகள் இப்படிப் பல விஷயங்களை வெளிக்கொணரப்படுகின்றன.

“பீலிக்கரை” என்ற கதையில் இயற்கையோடு ஒன்றிய மலையக மக்களின் வாழ்வுக் கோலங்களின் சில துளிகள் எள்ளல் நடையில் விவரணம் ஆவதைக் காண்கிறோம். பீலிக்கரை என்பது மலையகத்தே உரித்தானது. அதனை விபரிக்கும் இடத்தில் ஆசிரியர் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்.

“பந்தயத்துக்கு ஒடுவதுபோல் ஒடி விழப்போவது தெரியாமல் தடுமாறி தொகையாய் வெண் நுரைகள் தள்ள வந்துவிழும் அந்த நீரில் நின்று கண்களை மூடிக்கொண்டு மணிக்கணக்கில் குளித்துக்கொண்டிருப்பேன். ஊர்க்கதைகள் எல்லாமே பீலிக்குத் தெரியும் சாரதாக்கா உடுப்புக் கழுவும் போதெல்லாம் புருசனை ஏசிக்கொண்டேதான் துவைப்பாள். தினமும் ஒரு சின்னச் சண்டையாவது வந்துவிடும். பாவம் பீலியும், பார்த்துக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. என் பாட்டி செத்தபோது அத்தனை கவலையையும் கொட்டித் தீர்த்தது, பர்த்சையில் பாஸ் பண்ணிய சந்தோசத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டது... அம்மா திட்டியதும் கோபித்து அடைக்கலம் புகுந்தது... எல்லாமே இந்தப் பீலியிடம்தான்”

சிறுக்கையின் அமைப்பு, பாத்திர வளர்ப்பு, சமூகச் செய்தி, கலையழவு போன்ற விடயங்களில் கதாசிரியருக்கு ஒரு தெளிவு இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது ‘பக்கி’ ஞானம் சஞ்சியை நடாத்திய கலாபூஷணம் க. கதாசிலம் ஞாபகார்த்தச் சிறுக்கைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற கதை. இக்கையில் ஒரு சிறுமி ஒரு கோழிகுக்ஞக்கு பக்கி எனப் பெயரிட்டு ஆசையோடு வளர்க்கிறாள். அந்தக் கோழிக்குஞ்சை அவளது தாய் தந்தையர் ‘முனியாண்டி சாமிக்கு’ பலிகொடுக்கத் தீர்மானிக்கின்றனர். அப்போது அந்தச் சிறிமிக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் மூலமாக தான் சொல்ல வந்த சமூகச் செய்தியை வாசகருக்குக் கூறிவிடுகிறார் ஆசிரியர்.

‘இன்னாம்பி’ மற்றுமொரு சிறந்த கதை. தோட்டச் சிறார்களின் உழைப்பு அயலில் உள்ள சிங்களக் கிராமத்து மக்களால் சுரண்டப்படுவதையும் அவர்கள் ஏமாற்றப்படுவதையும் விபரிக்கும் கதை. இக்கதை ‘உழைக்கும் மக்கள் கலை விழா 2007’ சிறுக்கைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற கதையாகும்.

‘இதோ எந்தன் நெஞ்சோடு’ புருஷைண இழந்த ஒரு விதவைப் பெண்ணின் உணர்வுகளைச் சித்தரிக்கும் கதை. பெண்ணியச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் கதை.

“கோடிப் பக்கத்தில் ஒரு பலாமரம்” என்ற கதை ‘ஞானம்’ சஞ்சிகையில் வெளியானபோது பலரது பாராட்டையும் பெற்றது. இக்கதையும் இத்தொகுதியில் உள்ள குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய கதையாக விளங்குகிறது.

இத்தொகுதியில் மலையகம் சாராத கதைகளும் உள்ளன. எனினும் மலையகஞ் சார்ந்த கதைகளில் எழுத்தாளர் தனது அனுபவங்களை வாசகர்களிடம் தொற்றவைப்பதில் கண்ட வெற்றியை மலையகம் சாராத கதைகளில் பெற முடியவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

மலையகத்தில் சம காலத்தில் தோன்றியுள்ள புதிய எழுத்தாளர்களோடு ஒப்பிடுகையில் அழகியல் அமைதியுடன் எழுதுவதில் பிரமிளா செல்வராஜாவுக்கு குறிப்பிடத்தக்க இடமுண்டு. இவருடைய வசனங்கள் நேரடியானவை. தேவையற்ற அலங்கார வசனங்கள் இன்றி, இயற்கையின் வனப்பினை, சமூகச் செய்திகளை இவரது எழுத்துக்கள் தெளிவாக வெளிக் கொண்டுகின்றன.

மனிதனையமே இலக்கியத்தின் பண்பும் பயனுமாகும். இதுவே சிறுஷ்டியின் அடிப்படைத் தத்துவமும், சமுதாயத் தேவையுமாகும். இதனைப் பிரமிளா செல்வராஜா மனதில் இருந்தித் தனது எழுத்துப் பணியைத் தொடரவேண்டும், அவருக்கு எதிர்காலத்தில் இன்னும் பல வெற்றிகள் காத்திருக்கின்றன.

திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன்
ஞானம் இணை ஆசிரியர்

3 - B, 46ஆவது ஒழுங்கை
கொழும்பு – 06,
தெ. பே :- 0774535265

20. 10. 2007

என்னுரை

யாரும் கொஞ்சம் அதிகமாய் திட்டினாலும் கூட அம்மாவின் முந்தாணைக்குள் மறைய நினைக்கும் பதட்டக்காரி நான். எனது படைப்புக்கள் நூலுருப் பெறப்போகிறதென்றால்.....!

என்னையே நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். என்னை ஓரு முறை திரும்பிப் பார்க்கிறேன்!

என் வளர்ச்சிக்குக் காரணமானவர்கள் ஏராளமானோர். அவர்களை எல்லாம் நன்றியுடன் நினைவு கூரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

என் அத்திவாரக் காலத்தின் வாசிப்புத் தாகத்தை தணிக்க தண்ணீர் வார்த்த என் அம்மா... அவ்வப்போது தலையைத் தடவி என்னைத் தட்டிக்கொடுத்த என் அப்பா... என்னி நடைக்கும் பாங்குடன் எப்போதும் என்னை உற்சாக ஊஞ்சலில் ஆட்டிக் கொண்டிருக்கும் என் அன்னன்... தங்கைகள்... இப்படி என் குடும்பச் சூழலில் கொஞ்சம் மெய்சிலிர்த்து இருக்கிறேன். சந்தோசித்திருக்கிறேன்.

மலையக எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் நானும் ஒருத்தியாய் வரவேண்டும்; ஓளிவிட்டுப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்று தொடர்ந்து என்னைத் தூண்டி துலங்க வைத்த அனைவரிடத்திலும் அளவு கடந்த மரியாதை எப்பொழுதும் எனக்கு உண்டு. அந்த வரிசையில், அக்கா என்ற உறவு முறையில் இடைநடுவில் என்னை வளர்த்த ஓர் அன்புச் சிறபம் திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன். இலக்கிய உலகிற்கு எனை அறிமுகப்படுத்தி, இலவச புத்தக வெளியீட்டு வாய்ப்பையும் எனக்களித்த ஞானம் ஆசிரியர், எத்தனையோ புத்தகங்களை வாசிக்கத் தூண்டி. அறிவுரைகளால் என்னை ஆளாக்கிய மல்லிகை ஆசிரியர், கூடவே பிரசரமாகும் என் ஆக்கங்களைப் பார்த்து உடனுக்குடன் உற்சாகப்படுத்திய கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், நண்பர்கள்....

இவர்களுக்கு மத்தியில் இடைக்கிடையே கொஞ்சமாய் நான் எனது திறமைகளை அடையாளப்படுத்த ஒரு சில நல்ல உள்ளங்களின் ஆலோசனைகளும் காரணமாகி இருந்திருக்கின்றன. மொத்தத்தில் முத்த எழுத்தாளர்களும், அறிவு ஜீவிகளும் ஏதோ ஒருவகையில் என்னை அங்கீகரிப்பது புரிந்ததும் எனக்குள் ஒரு தன்னம்பிக்கை... சாதிக்கும் வேட்கை!

எனிலும்...

என் கவிதைகளையும், சிறுகறைதகளையும் நூலாக்க வேண்டுமென்ற கனவு வெகு தொலைதூர ஆசையாகவே இருந்து வந்தது. இத்தனை சீக்கிரம் அதற்கொரு வாய்ப்பு வருமென்று நான் எண்ணி இருக்கவில்லை.

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா... மாதாந்தம் ஒரு நூல்... இலவச வெளியீட்டுத் திட்டம்... இந்த வரிகளை ஞானம் சஞ்சிகையில் வாசித்ததும் எனக்குள் மலைப்பு... திகைப்பு... வியப்பு! இது நடக்குமா? நடைமுறைப்படுத்தப்படுமா...? என என் உதடுகள் கேள்விக்கு மேல் கேள்விகள் எழுப்ப, என் உள்ளம் சொல்கிறது...

புரவலரின் உறுதிமொழிகள் பொய்யானவை அல்ல! புரவலர் யாரென்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை.. பள்ளி மாணவருக்கும் அது பாடம். நம்பிக்கையுடன் எனது ஆக்கங்களை அனுப்பிவைத்தேன். அவை இவ்வளவு சீக்கிரம் நூலரங்கேறுவதே படைப்புலக அதிசயம்தான்.

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா நிர்வாகிகள் அணைவருக்கும் நிறைவான உவகையுடனான உயர்வான நன்றிகளைக் கூறக்கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இப்போது பீவிக்கரைக்கு வருகின்றேன்!

பல்வேறு வகையில் மலையகப் பேச்சுமொழியும், வாழ்க்கை முறைகளும் இழிவு படுத்தப்பட்டு, ஆங்காங்கே பிரயோகிக்கப் பட்டமையை உணர்ந்த பின்னர்தான் எனக்குள் ஆவேசம்... அக்னி ஜாவாலை! அவைகளிலும் நளினம் உண்டு. சுவைக்கத்தக்க உணர்வுகளும், அவசியமான உரிமைகளும் உண்டு. அவற்றை வெளிக்கொண்ட நான் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளில் - எண்ணிய சந்தர்ப்பங்களில் - பலரதும் சலிக்காத வரவேற்பு. இதுதான்... இதுவேதான் என் ஆரம்பமாக இருந்தது.

“பீவிக்கரை” என்பதுதான் எனது முதலாவது சிறுகறை. இக்கறை ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளியான போது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவிலையில்லை. மலையக மண்வாசனையை உணர்த்தும் உயர்ந்த தலைப்பாக இதை நான் கருதுவதால், இந்தத் தலைப்பிலேயே எனது முதலாவது படைப்பும் வெளிவரவேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பமாக இருந்தது. (அதுவே ஞானம் ஆசிரியரின் தெரிவாகவும் அமைந்தது) இவ்வாறே எனது ஓவ்வொரு கறையும், அதன் கருவும் மலையகப் பின்புலத்துடன் ஓட்டி இருப்பதையிட்டு நான் பெருமைப்படுகின்றேன்.

எனது கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் வெறும் கற்பணையல்ல. அவர்கள் என்னுடன் உறவாடுபவர்கள்... என்னைப் பாதிக்கச் செய்தவர்கள்... அன்றாடம் நான் கண்டு மனதிற்குள் பதித்துக்கொண்ட புதியவர்கள். இவர்களின் உணர்வுகள்தான் என் கதைகளில் பரவியிருக்கிறது. எனது ஓவ்வொரு வரிகளும் என்னால் உணர்ந்து, அனுபவித்து எழுதப்பட்டவைகள். ஆகையால் என் ஓவ்வொருக்கதைகளும் என் நேசத்திற்குரியவை.

என் ஆழ்மன விருப்பம் நிறைவேறிடும் தருணமதில் என் முத்தோரின் ஆலோசனைகளையும் எதிர்பார்க்கிறேன்.. கூடவே அவர்களது பரிபூரண ஆசிகளையும்.

எழுத்துவகில் தவழ் நினைக்கும் இந்தச் சிறியவளை ஏற்று என் கதைகளை விமர்சிப்பீர்கள் என்று காத்திருக்கிறேன்.

குருவில்லாத வித்தை பாழ்!

எனவே எனதிந்தத் துறையில் இன்னுமே நான் வளர எனது குருவினதும், கடவுளினதும் அருளை வேண்டுகிறேன்.

ஊவா கட்டவனை,—

ஹாலி – எல்.

பிரமினா செல்வராஜா

(நாளாசிரியை)

பதிப்புரை	iii
அணிந்துரை	v
என்னுரை	vii
1. பீலிக்கரை	1—4
2. இதோ எந்தன் நெஞ்சோடு	5—12
3. தனிமைதாகம்	13—17
4. பக்கி	18—22
5. யாரைத்தான் நம்புவதோ	23—29
6. அப்பம்மாவின் மூக்குத்தி	30 — 33
7. கண்ணாடி பிம்பம்	34 — 35
8. மனதிற்குள் ஒரு மௌன வலி	36 — 40
9. பெளர்ணமிடி நிலவு	41 — 46
10. ரயவு உருண்டை	47 — 50
11. இன்னாம்பி	51 — 56
12. கோடிப் பக்கத்தில் ஒரு பலா மரம்	57 — 62

பீலிக்கரை

அப்போதெல்லாம் எனது அன்றாட வேலைகளில் அதுவும் ஒன்றானது. மாலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு தண்ணீர் எடுக்க பீலிக்கு சென்று விடுவேன். போகும் வழியில் என்னுடன் இணையும் ரேணு, பாமா, பார்வதி, சின்னவா, கட்டையா .....பிறகென்ன ஏழு மணிவரை ஒரே கும்மாளம்தான் போங்கள். வீட்டில் தண்ணீரும் நிறைந்துவிடும் எங்கள் பொழுதும் போய்விடும்.

பீலிக்கரை பற்றி சொன்னால் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். எனக்கு ரொம்பப் பிடித்த இடங்களில் இந்த பீலிக்கரைக்குத்தான் முதலிடம். இரண்டு வாழைப்பட்டைகளை ஒன்றாக இணைத்து ஒடும் தண்ணீர் அணைக்கப்பட்டு கற்பாறைக்குள் தண்ணீர் விழுந்துகொண்டே இருக்கும். குளிக்க, குடிக்க பூக்கன்று வளர்க்க, உடுப்பு கழுவ, பாத்திரம் கழுவ என்று எதற்கெடுத்தாலும் பீலிதான். ஓரத்தில் ரெண்டு பாக்கு மரம். முன்னால் பாக்கியம் கிழவியின் மரக்கறித்தோட்டம். சுற்றி பெரிய பெரிய பாறைகளும் மரங்களும். அந்த கறுப்பு நிற ஒற்றைக் கல்லில் அமர்ந்துகொண்டு எவ்வளவு நேர மென்றாலும் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாம். வழுவழுப்பான வாழைப்பட்டைக்குள் தண்ணீர் ஒடுவதுதான் எவ்வளவு அழகு. அதன் இடையில் கை வைத்து தண்ணீரை தடுக்கும் போது கையை மீறி பாயும் தண்ணீர், பட்ட இடமெல்லாம் ஒரு சிலிர்ப்பு ஏற்படுமே....! அனுபவித்தால்தான் புரியும். சதா ஒடிக்கொண்டிருக்கும் அந்த தண்ணீரைப்போல அதைப் பார்ப்பதில் எனக்கு சலிப்பே வராது.

பந்தயத்திற்கு ஒடுவதுபோல் ஓடி, விழுப்போவது தெரியாமல் தடுமாறி தொகையாய் வெண் நுரைகள் தள்ளத்தள்ள வந்து விழும் அந்த நீரில் நின்று கண்களை மூடிக்கொண்டு மணிக்கணக்கில் குளித்துக்கொண்டிருப்பேன். ஊர்க்கதைகள் எல்லாமே பீலிக்குத் தெரியும். சாரதாக்கா உடுப்பு கழுவும்

போதெல்லாம் புருசனை ஏசிக்கொண்டேதான் துவைப்பாள். தினமும் ஒரு சின்ன சண்டையாவது வந்துவிடும். பாவம் பீலியும் பார்த்துக்கொண்டேதான் இருக்கிறது.

என் பாட்டி செத்த போது அந்தனை கவலையையும் கொட்டித்தீர்த்தது..... பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணிய சந்தோசத்தை பகிர்ந்துகொண்டது.... அம்மா திட்டியதும் கோபித்து அடைக்கலம் புகுந்தது..... எல்லாமே இந்தப் பீலியிடம் தான்.

இன்றும் அப்படித்தான். பீலியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அழுதுகொண்டு.

“யாரோ ஒரு அமைச்சர் ஒதுவியில் எங்களுக்கும் குழாய் தண்ணி கட்டி தரப்போறாங்களாம் அப்பறம் கெண்றையும் சிமிந்தியில் கட்டப்போறாங்களாம்..”

சின்னப்பொண்ணு சந்தோசத்தில் தலைகால் புரியாமல் சொல்லிக்கொண்டே அந்த வேகத்தில் பாத்திராத்தை அழுத்தி தேய்த்தாள்.

ஊருக்கே சந்தோசம். நான் மட்டும் எப்படி சொல்ல முடியும் வாழைப்பட்டை பீலித்தான் வேணுமென்று. என்னை விட்டு ஏதோ ஒன்று பிரியப்போவதாய் உணர்கிறேன்... தினமும் பீலிக்கு வந்தால் பாடும் பாடலை இப்போதும் பாட முயற்சிக்கின்றேன்.

“சொர்க்கமே என்றாலும் அது நம்முர போ...” அழுகைதான் முட்டிக்கொண்டு வருகிறது.

“எம்புள்ள அழுவுற?”

கேட்ட சின்ன பெண்ணிடம் ஒன்றும் சொல்லாமல் போய்விட்டேன். இரண்டு நாளாய் கையும் ஓடாமல்... காலும் ஓடாமல் நினைவெல்லாம் பீலி பீலி பீலி. ஒரு பத்டம் ஒரு தவிப்பு பீலிக்குப் போகவே மனமில்லை. இரவுகளில் கவலை கூடி சில நேரங்களில் தூக்கமும் தூரப்போய்விடும்.

ரெண்டு பெரிய மனிதர்கள் வாழைப்பட்டையை ஏனான்மாக பார்த்து சிரித்துவிட்டு எடுத்து வீசுகின்றார்கள். அங்கிருந்த பாறைகளை ஒதுக்கி தள்ளுகிறார்கள். என்னால் முடியவில்லை... பார்த்துக்கொண்டிருக்க

என்னால் முடியவில்லை... ஓடிப்போய் அவர்களின் காலைப்பிடித்துக் கொண்டு கத்துகிறேன்.

“வேணாம்... இந்த எடத்துல ஒண்ணும் செய்ய வேணாம்...”

என்னையும் சேர்த்து தள்ளி விட்டு கற்பாறைகளை அகற்ற முயற்சிக்கையில், என்னையறியாமலேயே கையில் கிடைத்த கல்லை எடுத்து ஒரே வீசு...

கல் தலையில் பட இரத்தம் வெளியேறி சட்டையெல்லாம் ஒரே இரத்தம்... இரத்தம்... இரத்தம்... என் உடம்பெல்லாம் நடுங்கத்தொடங்கியது.

“நான் வேணுண்ணு அடிக்கல்ல என்ன விட்டுருங்க... என்ன விட்டுருங்க...”

“என்னாச்சும்மா?”

அம்மாவின் குரல் கேட்டு எழும்பி விட்டேன். முகமெல்லாம் வியர்த்துப்போய்!!!

கனவுதானா?

“ஆறுமணிப்பட்டு பீலிக்குபோகாதன்னு எத்தனை முற சொல்றது? கேக்குறியா... இப்ப பாரு தூக்கத்துல புலம்பிக்கிட்டு...”

திட்டிக்கொண்டே அம்மா விழுதியை அன்றி நெற்றியில் பூசிவிட்டாள்.

காலையில் கனவு நிஜமானது. ஒரு பெரிய டிரக்டரில் மணல் சிமிந்தி கற்கள் எல்லாம் கொண்டுவந்து இறக்கப்பட்டது. எல்லா வேலைகளும் சீக்கிரமாக நடந்தன. பீலியின் வடிவமைப்பே மாறிக்கொண்டு போனது. யாருமே தடுக்கவில்லை. எல்லோரும் அடிக்கடி பீலிக்குப் போகத் தொடங்கினார்கள். குளித்தார்கள்... துவைத்தார்கள்... கழுவினார்கள்... நடந்தார்கள்... அமர்ந்தார்கள் அத்தனை சந்தோசம் அவர்களுக்கு. வாழைப்பட்டை ஒரு மூலையில் மிதிபட்டு கிடந்தது.

அம்மா பாவம். கஷ்டப்பட்டு தெனமும் தண்ணி எடுக்குறாங்க. என்னால் பிலிக்கு போகவே முடியல். யார்கூடவும் சரியா பேசவும் முடியல்ல. மனக்குள்ள ஒரு கவலை எப்பவும் இருந்துக்கிட்டே இருக்கும். இப்பெல்லாம் வீட்ட விட்டு வெளிய போகவே பிடிக்கல்ல.

நாட்கள் மெதுமெதுவா நகர்ந்தன.

ஒரு முன்று மாதம் இருக்கும் குழாயில் தண்ணீர் வருவது நின்றுவிட்டது. எல்லோரும் கிணற்று நீரை பாவிக்க ஆரம்பித்தார்கள். நாள் போக போக கிணற்று நீரும் அசுத்தமாகி அதுவும் குறைந்து கொண்டே போனது.

ஒருநாள் களைப்புடன் குளிக்கச் சென்றேன். ஆ என்ன ஆச்சர்யம்! மீண்டும் பட்டைப்படீலி. உண்மையிலேயே பட்டைப்படீலிதான். இனம் புரியாத உற்சாகம் எனக்குள். ஓடிப்போய் தண்ணீரை தடவிக் கொடுக்கிறேன்... விழும் தண்ணீரை கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு சிரிக்கிறேன்... உடை மாற்றாமல் தண்ணீரில் நனைந்து அப்படியே மெய் மறக்கிறேன்.

எங்கள் ஊரே அந்த அமைச்சரை திட்டித் தீர்த்தது, என்னைத் தவிர.

- நானம்

உதோ எந்தன் நெஞ்சோடு....!

அந்தச் சனியன் பிடிச்ச கொகவால நிம்மதியே போச்சு. என்ன கருமோ! என்னையே சுத்தி சுத்தி கடிக்குது. அடிச்சிடலான்னு பார்த்தா... அகப்பட மட்டேன்னுதே. இருந்த கொஞ்சத் தூக்கமும் இப்போ காணாமல் போயிடுச்சி.

ஒவ்வொரு இரவுமே இப்படித்தான். எல்லோரும் தூங்கியின்தான் என் பேய்மனம் விழித்துக் கொள்கிறது. இதே ஒரு இரண்டு வருடத்திற்கு முன் என் கணவனுடன் கூடிக்குலாவி அத்தனை இன்பங்களையும் அனுபவித்த இதே அறையில் இன்று நான் மட்டும் ஒற்றையாய். அவர் இறந்து, ஒரு பத்து நாட்களுக்கு, அம்மாவுடன் தான் படுத்துக் கொண்டேன். ஆனால் அப்போதெல்லாம் அழுவதற்குகூட சுதந்திரம் இருக்கவில்லை. பயந்து பயந்து அழுது, போர்வைக்குள் மூக்கை உறிஞ்சும் போது.., அம்மா கெட்டிக்காரி எப்படியோ கண்டு பிடித்து விடுவாள். அவள் விழித்துத்தான் இருக்கிறாள் என அறிவிக்க 'க்கூடு' என லேசாய் கணைத்துக் காட்டுவாள்.

அதனால்தான் எங்கள் அந்தரங்க அறையையே எனதாக்கிக் கொண்டேன். சிலவேளை பகற்பொழுதுகளில் கூட நான் வெளியே வருவதில்லை. கொஞ்சமாய் எல்லோரிடமும் விலகி தனியான கனவுகளில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பேன். அந்த அறையின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் அவரது வாசம் இருப்பதாய் எனக்குத் தோன்றும். அவளின் தலையணை, அவரின் கதிரை, போர்வை, சீப்பு எல்லாமே இப்போது எனதாகிவிட்டது. தொட்டதிலெல்லாம் அவர் நின்னவு. நிம்மதியாய் தூங்கிய நாளே ஞாபகத்தில் இல்லை.

யன்னலில் தெரியும் நிலாவையும் நடசத்திரங்களையும் அணுவனுவாய் அவதானித்துக் கொண்டு... புரண்டு புரண்டுபடுத்து.... தலை மாற்றிப்படுத்து... குப்பறப்படுத்து... மஹாம் எதுவுமே பயனற்றதாய் போய்விடும். அவர்

ஞாபகங்களே திரும்ப திரும்ப வந்து சித்திரவதை செய்யும். ஒருவாறு சமாளித்து உறக்கத்துடன் சமரசம் செய்துக் கொண்டபின் கனவிலும் அவர்தான். அந்த கனவுகளை எனக்குப் பிடிக்கும். விழிக்கும்வரை அது கனவென்று புரியாததால், அவருடன் வாழ்வது போலவே உணர்ந்து கொள்ளுவேன். சில நேரம் என் அருகில் வந்து தலையைத் தடவிக் கொடுப்பார். ஏதாவது சொல்ல மாட்டாராவென ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். இரகசியமாகவாவது ஏதேனும் பேசி விடலாமெனும் ஏக்கம் நாளுக்கு நாள் கூடிக் கொண்டே போகிறது.

அவரது கரங்கள் நெருங்கி அப்படியே என்னை அணைத்து, இத்தனை நாள் பிரிவு வெப்பத்தையும் பொக்கி ஒத்தடம் தராதாவென... கனவிலாவது அவருடன் உயிரொன்றி கலந்துவிட மாட்டோமாவென... எல்லா துண்பமும் மறந்து அவர் மார்புக்குள் சுருண்டு படுத்துவிட வேண்டுமென... எப்படியெப்படியெல்லாமோ எங்கி துடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, எல்லா விருப்பங்களையும் சிதற வைத்துவிட்டு மறைந்து விடுவார். மீண்டும் விழித்துக் கொள்ளுவேன். அப்புறமென்ன விடிய விடிய அழுகைப்படலம்தான்.

என் இத்தனை இழப்புக்களின் பின்னும் கூட ஒரு சந்தோசம். அவர் தந்த குங்குமப்பொட்டையும், தாலியையும் நான் இழக்கவில்லை. எத்தனையோ பேர்வற்புறுத்தியும் கூட, அந்த உரிமையை என்னால் விட்டுக்கொடுக்க முடியவில்லை.

ஒருமுறை குளித்துவிட்டு வெறும் நெற்றியுடன் உலவிக் கொண்டிந்தேன்.

“என்னம்மா மொட்டையா இருக்கு....?”

அன்பு கூடிய சில சமயங்களில் அவர் என்னை அம்மாவென விளிப்பதுண்டு.

நான் எதும் புரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, குங்குமச் சிமிழை எடுத்து வந்து அழகாய் பொட்டு வைத்து விட்டார்.

எப்பவும் பொட்டுடன் இருந்தால்தான் அவருக்கு பிடிக்கும். அந்த பொட்டை அழிக்க எத்தனைப்போர் துடித்தார்கள் தெரியுமா...?

பாக்கியம் கிழவி இதுமாதிரி விடயத்தில் ரொம்பவும் கடுப்பானவள்.

அவரை அடக்கம் பண்ணிய அடுத்த நொடியே தாலிகழட்டும் சடங்கிற்காய் ஆயத்தப்படுத்தி விட்டாள். என்னை பொண்ணு மாதிரி உடுத்தி, பொட்டுப்பூவெல்லாம் வைத்து கண்ணாடி வளையல் நிறைய போட்டுக் கொண்டு வர சொன்னாள்.

சத்தியமாய் சொல்கிறேன் அவர் இறந்ததைக்கூட என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் அத்தனை பேர் முன்னாலும் என் வளையல் உடைத்து, பொட்டை அழித்து, தாலியறுத்து... வேண்டாம் அந்த எதுவுமே வேண்டாம். என்னால் நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியவில்லை.

மாத்தில் இருந்து விழுந்தவனை மாடு முடிய கதையாய் இது என்ன கொடுமையான சடங்குகள். எத்தனை பேர் வற்புறுத்தியும் என்னால் உடன்பட முடியவில்லை. பிடிவாதமாய் மறுத்துவிட்டேன்.

“இது என் தனிப்பட்ட விஷயம். யாரும் இதில் தலையிட வேண்டாம்...”

என் கடுமையான உறுதியில் அம்மா கொஞ்சம் தடுமாறிப் போயிருக்க வேண்டும். குழைந்து கொண்டே சொன்னாள்.

“பிள்ளை... நாளைக்கு சமுதாயம் நம்மள தப்பா கதச்சிடக்கூடாதம்மா. உன் வேதனை எனக்கு புரியது. ஆனாலும் நமக்குன்னு ஒரு சம்பிரதாயம் இருக்கு. அத மீறினா நாலுபேர் நாலுவிதமா பேசுவாங்க.”

“பேச்ட்டுமே.... பேச்ட்டும். அந்த நாலு பேரும் என்னோட தொடர்ந்தும் வருவாங்களா...? இல்லையே! எதுவேண்டுமானாலும் பேச்ட்டும். என் புருசன் ஞாபகமா இருக்குற ஒரே ஒரு அத்தாட்சி இந்த தாலிதான். இதை என்னால் கழட்ட முடியாது. முடியவே முடியாது.”

என்று கூறியது தலையில் ஆடித்துக் கொண்டே நான் கதறிய கதறல் அம்மாவை ஊழையாக்கி விட்டது. அதன்பின் அவள் அதுபற்றி எதுவுமே பேசவில்லை.

ஆனால் பாக்கியம் கிழவியுடன் ஒரு ஐந்தாறு பேர் சேர்ந்து என்னை கீழ்த்தரமாய் ஏசியதாய் பின்னாளில் கேள்விப்பட்டேன்.

என் காதுகேட்கவே பாக்கியம் கிழவி ஒருமுறை சொன்னாள்.

“ஊரெல்லாம் சுத்தி எம்பேரு முத்தி கூட்டுமாருல குத்தி இன்னும் வரல புத்தி...”

இந்த பழமொழியின் அர்த்தம் எனக்கு விளங்கவில்லைத்தான். ஆனால் என்னைத்தான் ஏதோ இடித்துரைக்கிறாள் என்று மட்டும் புரிந்தது. ஏன்தான் இந்த மனிதர்கள் இப்படியோ தெரியவில்லை. அடுத்தவர்களை வேதனைப்படுத்துவதில் அப்படி என்னதான் சுகம் கிடைத்துவிடப் போகிறது? இந்த பரிகாசப் பார்வைகள், பரிதாப வார்த்தைகள் எதுவுமே எனக்குப் பிடிப்பதில்லை.

என் தனிமையை... என் துயரங்களை நானே மறந்துவிட்டாலும், இந்த சூழல் சுதா அதை கிண்டி கிண்டி ஞாபகப்படுத்துகிறது. இவைகளிலெல்லாம் விலகி ஒதுங்கிப் போய் விட்டதால், யாருடனும் சிரிக்கவோ பேசவோ கஷ்டமாய் இருக்கிறது. நான் வாய்விட்டு சிரித்த நானே ஞாபகத்தில் இல்லை. தனியாக யோசித்து யோசித்து, எனக்கு நானே பேசி, அறைக்குள்ளேயே அடைப்பட்டு இன்னும் கொஞ்சநாளில் பைத்தியம் பிடித்தாலும் பிடித்துவிடும்.

சமுதாயத்தின் பார்வைக்கு நான் ஒரு குற்றவாளியாகவே தெரிகிறேன். என் பொட்டும் கலர் புடவையும்தான் அவர்களின் நாளாந்த பொழுது போக்குப் பேச்க. இதிலெல்லாம் அம்மாவுக்கும் வருத்தம்தான். ஆனால் என் பிடிவாதம் தெரிந்து பேசாதிருக்கிறாள்.

என் நிலையை யாருக்கும் விளங்கப்படுத்தத் தெரியவில்லை. என்னை புரிந்துக்கொள்ள ஒரு ஜீவனும் இல்லை என்ற ஆதங்கத்தில் இருந்தபோதுதான்.

எங்கிருந்தோ வந்தான். அழுதான், துடித்துப்போனான். எனக்காய் வாதாடினான். என் முகத்தில் லேசாய் புன்னகை வரச்செய்தான். எல்லா விடயங்கள் பற்றியும் சுவையாக கதைத்துக் கொண்டிருப்பான்.

ஆனந்த ராஜா....

பெயரைப்போலவே அவனும் ஆனந்தமானவன்தான். என்னுடன் ஒன்றாய் படித்தவன். அப்போதிலிருந்தே என்மது அவனுக்கு நல்ல விருப்பம் ஒருதலையாய் காதலித்தானாம். எனக்கு கலியாணம் என்றதும் வெளியூர் போனவன்தானாம்.

பைத்தியக்காரன். இப்போது சொல்கிறான்.

ஒருமுறை நேரடியாகவே ராஜா கேட்டான்.

“நீ என் இன்னொரு கலியாணம் செய்யக்கூடாது...?”

தைத்துக் கொண்டிருந்த ஊசி என் பெருவிரல் நகத்திற்குள் குத்திவிட்டது. கையை உதறியபடியே அவனைப் பார்த்து அதிர்ச்சியாய் கேட்டேன்.

“என்ன சொன்ன..?”

“இன்னொரு கலியாணம் செய்தா என்னன்னு கேட்டேன்...”

அவனது குரலில் ஒரு அழுத்தம் இருந்தது.

“என்னடா பேசுற...? இந்த பொட்டு வைக்குறத்துக்கே ஆயிரத்தெட்டு கத கேட்க வேண்டியிருக்கு. இந்த லட்சணத்துல் கலியாணம் எனக்கொரு கேடு.”

நீ தப்பா நினைக்காட்டி ஒன்னு சொல்லவா...?

ஏதும் சொல்லாமலேயே அவனைப் பார்த்தேன். என் மெனங்தை சாதகமாக்கிக் கொண்டு அவனே தொடர்ந்தான்.

“நானே உன்ன கலியாணம் செய்துக்கிறேன். கடைசிவரைக்கும் சந்தோசமா வச்சி காப்பாத்துறேன். நல்லா யோசிச்சிபாரு. எத்தனை நாளைக்குத்தான் இப்படி தனியா இருக்க முடியும்...?”

எனக்கு என்ன சொல்லுவதென்றே தெரியவில்லை. சடாரென எழும்பி உள்ளே போய்விட்டேன். என்னை கண்டதும் அம்மாவும் அடுக்களைக்குள் புகுந்துக் கொண்டாள். ஆக அம்மாவிற்கும் இது விளங்கியிருக்க வேண்டும்.

எனக்கு குழப்பாக இருந்தது. எத்தனையோ முறை யோசித்தும் கூட ராஜா கேட்டதில் தப்பில்லையென்றே எனக்குத் தோன்றியது. அம்மா என்ன யோசிப்பாளன்று அறிந்துக்கொள்ள ஆவல்தான். அவளென்றால், ஒருவார்த்தையும் இதுபற்றி என்னிடம் பேசவில்லை. நிச்சயமாய் அம்மா இதை அனுமதிக்க மாட்டாள். அப்பா போனபின் உப்பு சாப்பிடுவதையே நிறுத்திய விரதக்காரி அவள். தன்னைப்போலவே மகனும் இருக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கின்றாரோ..!

இந்த தனிமையிலிருந்து... சமுதாயத்தின் நயவஞ்சக பார்வையிலிருந்து... சில காழுகர்களின் இரட்டை அர்த்த வார்த்தைகளிலிருந்து... என்கடுமையிலிருந்து... எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுதலை பெற இந்த கலியாணம் ஒரு ஆயுதமாய் இருக்கக்கூடும். ஆனால் இது எனக்கு... ! இனியும் ஒரு தொடக்கமா? ஏன் இந்த வீண் வேலை. ஏற்கனவே ஏகப்பட்ட சாடைப்பேச்சுகள். இந்த கதை மட்டும் பாக்கியம் கிழவிக்கு தெரியவேண்டும்.

“நினைச்சேன்... நினைச்சேன். பொட்டும் புடவையுமா மினுக்கும் போதே நினைச்சேன். ச்சே இவளெல்லாம் ஒரு பொம்பளையாட்டம். புருஷன் போய் ரெண்டு வருசம் முடியல்ல. அதுக்குள்ள இன்னொருத்தன் தேடிட்டாரோ..! என்ன கருமமடா இது. வெட்கம் கெட்ட சிறுக்கி...”

இப்படியெல்லாம் ஏசக்கூடும். ஏன்! இதைவிட அதிகமாயும் விமர்சிக்கக்கூடும். அதற்குப்பின் ஊரெல்லாம் என்கதையாய்த்தான் இருக்கும்.

ஊர் கதைப்பதுபற்றி எனக்கு வருத்தமில்லைதான். என்னுடன் அம்மாவுமல்லவா அவஸ்த்தைப்படுகிறாள். அதுதான் கஷ்டமாய் இருக்கிறது. ஏற்கனவே அவள் நொந்து போயிருக்கிறாள்.

என் உணர்வுகள் பெற்றவருக்கு புரியாமலா இருக்கும்? இருந்தாலும் அவள் சமூகத்திற்காய் ஒரு போலி முகமூடியுடன் நடமாடுகிறாள். ராஜாவையும் அவருக்கு பிடிக்காதென்றில்லை. ‘ராஜா’ என்று வாய்நிறைய கூப்பிடுவாள். குடிக்க டெயல்லாம் போட்டுக் கொடுப்பாள். ராஜாவும், ஆன்டி... ஆன்டி என்று அழகாய்தான் கதைப்பான்.

நேற்று ராஜா வந்திருந்த போதெல்லாம் அம்மா வெளியே வரவில்லை. அவன் கடைசியாய் சொன்னான்.

“எனக்கு வெளிநாடு போக அழைப்பு வந்திருக்கு. நான் போறதும் போகாததும் உன் முடிவிலதான் இருக்கு. அப்படியே போனாலும் நிச்சயமா திரும்பி வர மாட்டேன். நாளைக்கு வாரேன் பதில் சொல்லு.”

இதையும் அம்மா கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்திருப்பாள். ஆனால் ஏன் என்னுடன் எதுவும் பேசாமலேயே.....? என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. விடிந்ததும் முதலில் அம்மாவுடன் பேச தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

ஏதேதோ யோசனையில் விடிந்ததுகூட தெரியாமல் தூங்கிப் போயிருக்கிறேன். அம்மா வந்து எழுப்பிவிட்டு ராஜா வந்திருப்பதாய் கூறினாள். அதற்குள்ளேயா...? அம்மாவிடம் இன்னும் பேசவே இல்லையே !

முகம் அலம்பி விட்டு உடைமாற்றிக் கொண்டிருக்கையில், அம்மா தேனீரூடன் வந்து நிற்கின்றாள்.

“அம்மா நான்...”

காது கொடுக்காமல் படாரென தேனீரை வைத்துவிட்டு போகிறாள்.

அப்படியென்றால் ராஜா வந்ததில் அம்மாவுக்கு விருப்பமில்லை. இந்த கலியாண பேச்சே அவளுக்கு பிடிக்கவில்லை. அவளை பொறுத்தவரை நான் விதவை. வெள்ளை புடவையுடன் தான் என் காலம் கழிய வேண்டும். கனவுகளுக்கும் எனக்கும் தூரம் அதிகமென்று நினைக்கிறாள் போல.

உப்பற்ற சாப்பாடு, வெள்ளைப்புடவை, வெறும் நெற்றி இதுதானேம்மா உன் விருப்பம். ஊரெல்லாம் ஆயிரம் பேசட்டும். நீயுமா என்னை புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒரு வார்த்தையேனும் இதுபற்றி பேசுகிறாயில்லையே. உன்னை எப்படியெல்லாமோ நினைத்தேன். நீயும் ஒரு போலி கூட்டுக்குள் தானா...? ஒருவேளை என் முடிவை தெரிந்து கொள்ள விருப்பப்படுகிறாயோ? நிச்சயமாய் சம்மதித்திருக்க மாட்டேன். ஆனால் நீ என்னை வற்புறுத்துவாயென நினைத்தேன். ஏனோதானோவென்ற உன் போக்கு சங்கடமாய் இருக்கிறதே.

“தேன்ரை உறிஞ்சியபடியே முன்னால் போகிறேன். ராஜா தடுமாற்றத்துடன் ஆனால் நம்பிக்கையுடன் அமர்ந்திருக்கிறான். என்னைப் புரிந்துக் கொண்ட ஒரோயொரு ஜீவனையும் இதோ இப்போது பிரியப்போகிறேன். எனக்கு நா கொஞ்சம் தடுமாறுகிறது. இருந்தாலும் உறுதியாய், தெளிவாய் சொல்கிறேன்.”

“ராஜா நீ வெளிநாடு போறதுக்கான ஏற்பாடுகளை செய்”

ராஜா எதுவுமே பேசாமல் வெளியேற முற்படுகிறான்.

இதோ போய் கொண்டிருக்கும் இவனை இனி எப்போதுமே பார்க்க முடியாது. எனக்கு இதயம் வேகமாய் துடிக்கிறது. இந்த ஊரார் மீது, அம்மா மீது... பொய்யான சம்பிரதாயங்கள் மீது, எல்லோர் மீதும் கோபம் கோபமாய் வருகிறது. அழுகையை அடக்கி கொள்கிறேன். எல்லோரும் என்னில் இருந்து பிரிவதாய் ஒரு உணர்வு. அதற்குமேலும் அங்கே நிற்க முடியாமல், உள்ளே போக எத்தனிக்கிறேன்.

ஏதோ ஒரு தெளிவுடன் அம்மா அழுத்தமாய் சொல்லிக்கொண்டே வருகிறாள்.

“கொஞ்சம் நில்லுங்க மாப்பிள்ள....”

விபவி 2006 சிறுகதைப் போட்டியில்
3ம் பரிசு பெற்றது; தினக்குரலில் பிரசுரமானது.

தனிமைத்தாகம்

செல்வத்திற்கு தன் பிள்ளைகள் மீது அளவுகடந்த விருப்பம். அவர்களுடன் வினையாடிக் கொண்டிருந்தால் உலகையே மறந்துவிடுவான். அதில் அத்தனை ஈடுபாடு அவனுக்கு.

அச்சப்பாப்பாதான் செல்வத்தின் செல்ல மகள். “அச்சாப்புள்ள தானே” என்று கூறிக்கூறியே அவளை வழிநடத்தியதன் வினைவு அவளது பெயரே அச்சப்பாப்பாவாகிப்போனது. அச்சப்பாப்பாவிற்கு அப்பாவின் தொடையில் அமர்ந்து ஆடிக்கொண்டிருப்பதில் அலாதி விருப்பம். செல்வமும், மகள் விரும்பும் போதெல்லாம் தன் தொடையில் அமர்த்திக்கொண்டு வாயில் டியூன் போட்டபடி அவளை ஆடவைப்பான். அப்படி ஆடிக்கொண்டே செல்வத்தின் மார்பில் கருகருவென படர்ந்திருக்கும் முடியைப்பிடித்திழுப்பதில் அவளுக்கு அப்படியொரு ஆர்வம். மகன் துரைராகவுக்கு இந்த வினையாட்டுப் பிடிக்காது. அவன் எப்பொழுதும் உப்பு ஏறி வினையாடவே துடித்துக்கொண்டிருப்பான். ஸீவு நாட்களில் செல்வத்தை ஒரு வழி பண்ணிவிடுவான். சில நேரம் செல்வத்திற்கு முட்டியில் இரத்தம் கூட வந்துவிடும். ஆனாலும் துரைராக பிடிவாதக்காரன். தன் ஆசை தீருமட்டும் உப்பு ஏறி வினையாடுவான்.

பிள்ளைகள் இருவரும் எப்போதாவதுதான் சண்டை பிடித்துக் கொள்வார்கள். அப்போதெல்லாம் சண்டையை விலக்குவதை விட அதை பார்த்து ரசிப்பதில்தான் செல்வத்திற்கு கவை அதிகமாயிருக்கும்.

“நான்தான் அப்பாகிட்ட படுப்பேன்”

அச்சப்பாப்பா செல்வத்தை இறுக்க கட்டிக்கொள்வாள்.

“என் பக்கம்தான் அப்பா”

துரைராச பலம்கொண்ட மட்டும் செல்வத்தை தன்பக்கம் இழுப்பான்.

“போடா லூசு”

“நீதாண்டி லூசு”

“வாய் முடு”

“நீ வாய் முடு”

சண்டை தொடர்ந்துகொண்டே போகும். இறுதியில் செல்வம் மல்லாக்கப்படுத்து, இருவரையும் அணைத்துக்கொள்வான்.

ஒருநாள் அச்சப்பாப்பா அழுதுகொண்டே கேட்டாள்.

“அப்பா நான்தான் அம்மாவ முழுங்கிட்டேனா...?”

அவள் கேட்டதில் உண்மை இல்லாமலில்லை. அச்சப்பாப்பவது ஜாதக பலன்தான் தாயை எடுத்துக் கொண்டதாய் ஜோசியர் கூறியிருந்தார். இது எப்படியோ பக்கத்து வீட்டு சாரதாவிற்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவள்தான் சின்னப்பிள்ளையென்றும் பாராமல் வெடுக்கென்று பேசிவிடுவாள்.

“அப்படி இல்லடா கண்ணு... அம்மா சாமிக்கிட்ட போயிட்டாங்க.” என்று செல்வம் மகளை சமாதானப்படுத்தி விடுவான்.

தன்னை மறுமணம் செய்யும்படி எத்தனையோபேர் வலியுறுத்தியும் செல்வம் பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டான். ஒருவேளை அதற்கு இணங்கியிருந்தால் தற்போதைய இந்த தனிமையை தவிர்த்திருக்கலாமோ என்றுகூட செல்வத்திற்கு தோன்றியது.

எண்ணி இருபத்தைந்து வருடங்கள் தான் ஆகிறது. அதற்குள் எத்தனையெத்தனை மாற்றங்கள்... செல்வத்திற்கு மலைப்பாய் கூட இருந்தது.

மெதுவாய் எழுந்து தன் மூக்குக் கண்ணாடியை போட்டுக்கொண்டான்.

அன்பின் அப்பா,

உடம்பை பார்த்துக் கொள்ளவும். முடியும்போது வந்து பார்க்கிறேன்.

இப்படிக்கு,
அச்சப்பாப்பா.

என்று இரண்டே வரியில் முடிந்திருந்த கடிதத்தை எட்டாவது முறையாகவும் படித்துப் பார்த்தான்.

அப்பாவா...? தொழிலா...? என்ற பிரச்சினை வந்தபோது தொழில்தான் என்று முடிவெடுத்து, தூரதேசம்போன துரைராசவிலும் தப்பிருப்பதாய் செல்வத்திற்குத் தோன்றவில்லை. மகளையாவது பக்கத்திலேயே கட்டிக்கொடுத்திருக்கலாமென்றால், எங்கே! இந்தக்காலத்து பிள்ளைகள் ரொம்பவும் முன்னேறிட்டாங்க. துணையை தானே தெரிவுசெய்திட்டு கடைசியாதான் அறிவிக்கிறாங்க.

அச்சப்பாப்பாவும் அப்படித்தான் செய்தாள். அவளுக்கு கெட்டித்தனம் கொஞ்சம் அதிகம்தான். நாகுக்கா தன் காதலை தெரிவித்து ஜெயித்தும் விட்டாள்.

“அப்பா நான் சொல்றதை கேட்டு கோபப்படக் கூடாது...”
என்று மெதுவாய் ஆரம்பித்தாள்.

“என்ன பீடிகை பலமாயிருக்கு..” என்றபடியே செல்வம் அவள் தலையை தடவிக்கொடுக்கவும், அச்சப்பாப்பாவிற்கு ஒரே உற்சாகம்.

செல்வம் சந்தோசமாய் இருக்கும் போதுதான் தலையை தடவிக்கொடுப்பான். அதுதான் சரியான சமயமென்று அவளுக்கு தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

“நான் ஒருத்தரை வல்வ பண்ணுறேன்”

படாரென விசயத்தைக் கொட்டிவிட்டாள்.

“உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாட்டி நான் கட்டாயப்படுத்த மாட்டன். பட் தேடிப்பாருங்க உங்களுக்கு நிச்சயம் பிடிக்கும். என் செல்ல அப்பாதானே!”

செல்வம் தினாறிப்போனான். எனக்கு இந்த சாமர்த்தியம் இருக்கவில்லையே. இருந்திருந்தால்... தன்னை மறைமுகமாகக் காதலித்த யோகவதியை ஒரு கணம் நினைத்துக் கொண்டான்.

ஆசைமகளாயிற்றே. மறுக்க முடியவில்லை. விசாரித்துப் பார்த்ததில் பையன் நல்லவன் தானாம். கைநிறைய சம்பாதிக்கிறானாம். ஆனால் என்ன... கூடிய சீக்கிரம் வெளிநாடு போவதற்கு ஜியாவாம். அதுதான் கொஞ்சம் உறுத்தியது. இருந்தாலும் மகளின் விருப்பமே தனக்கும் சந்தோசம் என்பதால், தடபுடலாய் ஏற்பாடாகி எல்லாம் முடிந்து ஒரு குழந்தைக்கும் தாயாகிவிட்டாள். ஒரு குழந்தைக்கே குழந்தையா என செல்வம் அடிக்கடி பிரமிப்பதுண்டு. செல்வத்தை பொறுத்தவரை அச்சப்பாப்பா இன்னுமே குழந்தைதான். ஆனால் இப்பொழுதெல்லாம் தன் தொடையில் ஏறியமர்ந்து ஆடுவதற்கு அவள் விருப்பப்படுவதில்லை.

தனிமை செல்வத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தின்றுகொண்டிருந்தது. பூக் கன்றுகள் வளர்க்கலாமென்றால், தன்னீர் கொண்டுவர ஒரு மைல் தூரம் நடக்க வேண்டும். நாய் வளர்ப்பதில் செல்வத்திற்கு அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லை.

தனியே ஏதேதோ பிதற்றத் தொடங்கினான். மகளின் வரவு நாளாக ஆக நம்பிக்கையற்றுப் போனது. துரைராகவிடமிருந்து மாதாமதம் பணம் மட்டும் வந்துகொண்டிருந்தது. செல்வத்திற்கு ஒவ்வொரு நாளையும் கடத்துவதே பெரும் பாடாகி போயிற்று. பசி, தூக்கம் எல்லாம் மறந்து கடந்த காலத்திற்குள்ளேயே மூழ்கிக்கிடப்பதால் ஒரு இன்பம் இருப்பதாய் அவனுக்கு தோன்றியது.

தின்னை முக்கில் சாய்ந்தபடி வாசலையே பார்த்துக்கொண்டிப்பான். அக்கம்பக்கத்து சிறுக்கள் “கிறுக்குத்தாத்தா...கிறுக்குத்தாத்தா...” என கூப்பிட்டுவிட்டு ஒளிந்துகொள்ளுவார்கள்.

கிறுக்கு தாத்தா என்றால் செல்வத்திற்கு கோபம் வரும். கையில் உள்ள தடியை திருப்பிக்கொண்டு ஆடிப்பதற்காய் பின்னாலேயே ஒடுவான். அது அந்த குழந்தைகளுக்கு ஒரு விளையாட்டாய் போய்விடும். இறுதியில் செல்வம் களைத்துப்போய் வீட்டைப்பூட்டிக்கொண்டு உள்ளே போய்விடுவான். ஆனால் இப்பொழுதெல்லாம் எத்தனை முறை கிறுக்குத்தாத்தா என்றாலும்

செல்வத்திற்கு கோபமே வருவதில்லை. அவன் கனவிலேயே வாழப் பழகியிருந்தான். தனியாக யாரையோ திட்டுவான். அடிக்கடி சிரிப்பான். தனக்குத்தானே பேசிப்பொள்வான்.

ஒரு நாள் முட்டி தேயத்தேய நான்கு முறை உப்பு விளையாடுவதற்காய் வீட்டை சுற்றிவிட்டான்.

“கழுத்தை இறுக்காதடா...அப்பாவுக்கு வலிக்குது.”

“ஜய்யோ கிறுக்குத்தாத்தா தனியா பேசிட்டு வெளையாடுது. கிறுக்கு முத்திப் போச்சி... கிறுக்கு முத்திப் போச்சி...”

யாரோ ஒரு வாண்டு கத்திக்கொண்டே ஓடுவது செல்வத்திற்கு நன்றாக கேட்டது. அந்த வாண்டுப்பையனை தூரத்தி ரெண்டு அடி கொடுத் திருக்கலாம்தான். விளையாட்டை நிறுத்தினால் துரைராகவிற்கு கோபம் வருமாகையால், பேசாது இருந்துவிட்டான்.

லேசாய் இருட்டத் தொடங்கியது. அச்சப்பாப்பாவிற்கு தூக்கம் வந்துவிடுமென்பதால் சீக்கிரமே படுக்கைக்கு போனான் செல்வம். இருபக்கமும் இரு தலையணைகளை எடுத்து அணைத்துக்கொண்டான்.

“நான் தான் அப்பாகிட்ட”

“மஹாம்... அப்பாவ நான் விடமாட்டன். என்கூடத்தான் அப்பா.”

“போடா ஹாசு”

“போடி மக்கு”

“ஒதைப்பேன்”

“ஒதைச்சா கடிப்பேன்”

எங்கோ தூரத்தில் பிள்ளைகளின் சண்டை சத்தம்... காற்றோடு காற்றாய், குறைந்துக்கொண்டே போகிறது. சண்டையை விலக்க விருப்பமற்றவனாய், கேட்டுக்கொண்டே தலையணைகளை அணைத்துக்கொள்கிறான் செல்வம்.

பக்கி

நேற்றில் இருந்தே பக்கியை காணவில்லை. மாலை ஆறுமணிக்கெல்லாம் தானாகவே வந்து கூட்டில் அடைந்துவிடும் நல்லதொரு கோழிதான் பக்கி. ஆனால் நேற்று எல்லாக் கோழிகளும் வந்த பின்னும் கூட, பக்கி வரவேயில்லை.

அம்மாவும் பாட்டியும் ஆளுக்கொரு திசையில் பா...பா... பா... என கத்திக்கொண்டிருக்க, நான் மட்டும் பக்கி கிடைக்கவே கூடாதென வேண்டத் தொடங்கினேன்.

பக்கி எங்கள் வீட்டிற்கு வரும் போது ரொம்பவும் சிறிய குஞ்சாக இருந்தது. வெள்ளையும் மஞ்சளும் கலந்த அழகான பொன் நிறத்தில் குட்டிக் குட்டிக் கால்களும் முட்டைக்கண்ணுமாய்... முதல் முதலாய் ஒரு கோழிக்குஞ்சை கைகளில் தொட்டு ஸ்பரிசித்தேன். அந்த மிருதுவான உடல், துருதுருத்த விரல்கள், கூரான வாய் எனக்கு ரொம்பவுமே பிடித்துப் போயின. நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அந்த கோழிக்குஞ்சை சீண்டி விளையாடத் தொடங்கினேன். அதுவும் என்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டது.

கோழிக்குஞ்சுக்கு பெயர் தேடி சலித்துப்போனேன். எந்த பெயருமே பொருந்தி வரவில்லை.

மீரா..., மீனா..., சியா..., ஜோதி...மஹாம் எந்தப் பெயருமே பிடிக்கவில்லை.

“சோனி... சோனி... சோனி...”

கோழி அசையாமல் நின்றது.

“ப்ரியா... ப்ரியா... ப்ரியா...”

பலனே இல்லை.

“பக்கி... பக்கி... பக்கி...”

என்ன ஆச்சரியம்! கோழி திரும்பிப்பார்த்து வரத்தொடங்க, எனக்கு பிடிப்பாத சந்தோஷம். அன்றிலிருந்தே கோழிக்குஞ்சு பக்கியானது. எனக்கும் நல்லதொரு தோழியானது.

பக்கியின் வளர்ச்சியினைப் பார்த்துப் பார்த்து இரசிக்கத்தொடங்கினேன். வேண்டுமென்றே தண்ணீர் வைப்பேன். அது தண்ணீர் குடிக்கும் அழகை கண்கொட்டாமல் இரசித்துக்கொண்டிருக்கலாம். பாத்திரத்தில் வாயை வைத்து நீரை உறிஞ்சி அப்படியே அண்ணாந்து வாயை ஒரு இருபது பாகை அளவில் விரித்ததும், தொண்டைக்குள் நீர் இறங்குமே! அந்த அழகே தனிதான்.

இப்படியே நானும் பக்கியுமாய் நாட்கள் நகரத்தொடங்கின. அது ஒரு தனி உலகம். மனித தொடர்புகளற்ற பிஞ்சு பிரபஞ்சம். எங்கள் இருவருக்குள்ளும் ஒரு மெளன் உறவு இருந்தது. பக்கியினது குரலின் ஓவ்வொரு அர்த்தமும் எனக்கு அத்துப்படி. பக்கியின் பசி, தாகம், தூக்கம், கோபம் ஓவ்வொன்றையும் என்னால் துல்லியமாக கண்டுபிடிக்க முடியும். மொத்தத்தில் எனக்குள் ஒரு தாய்மை உணர்வு.

இப்படியிருக்கும் போதுதான் பக்கியை சாமிக்கு நேர்ந்து விட்டிருப்பதாய் அம்மா சொன்னாள். அப்போது எனக்கு அதன் அர்த்தம் தெரியவில்லை. கண்டுகொள்ளாமல் இருந்து விட்டேன். ஆனால் முனியாண்டி சாமி திருவிழா ஆரம்பித்ததிலிருந்தே வீட்டில் ஒரே பரபரப்பு. பக்கியை பலி கொடுக்கப் போவதாய் எல்லோரும் பேசிக்கொள்ள, உறைந்து போய்விட்டேன். கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. பக்கியை காப்பாற்ற ஒரு வழியும் தெரியவில்லை. அழுது, மன்றாடி, பட்டினி கிடந்து எல்லாமே தோல்லிதான் சாமி குற்றம் வருமாம். அப்பா கண்ணடிப்பாக சொல்லிவிட்டார். எப்படி காப்பாற்றலாம் என்ற அவஸ்தையில் நான் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த போதுதான், எந்தக் கடவுள் புண்ணியமோ பக்கி காணாமல் போய்விட்டது. இருந்தாலும் ஒரு பயம். எங்காவது பதுங்கி இருந்து விட்டு எப்போது வேண்டுமானாலும் பக்கி வரக்கூடும்.

வீட்டைச்சுற்றி தேயிலைச் செடிகளின் குஞ்சமைதான். அடியில் கரும்பச்சை நிறமாயும் நுனிக்குருத்து இளம் பச்சை நிறமாயும் அடர்ந்து போய் அகல அகலமாய்... ஒரு தனி செடியே இத்தனை அழகென்றால்,

எத்தனையாயிரம் தேயிலைச் செடிகள்? பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாம் அத்தனை அழகு. இடையிடையே கான் வெட்டப்பட்டு, அழகாய் நிறை பிரிக்கப்பட்டு அப்படியே பரந்து விரிந்து ஒரு வெளியாய் தெரியுமே! அதன் வடிவமைப்பே ஒரு கலைதான் போங்கள். அந்த தேயிலைச் செடிக்குள் ஓளிந்து விளையாடுவது ஒரு பெரிய சாதனை. நான் பக்கியை கைகளில் வைத்துக்கொண்டு ஏதாவது ஒரு பெரிய செடிக்கடியில் ஓளித்துக்கொள்வேன். பக்கி நல்ல சமத்து நான் ஓளிந்திருக்கும் போது தவறியும் கத்தாது. ஆடாமல் அசையாமல் என் கைக்குள்ளேயே முடங்கி, அப்படியே என் விரல்களில் தலைசாய்த்துக் கொள்ளும். நானும் மெதுவாக அதன் தலையை வருடிக்கொடுப்பேன்.

தேயிலைச் செடிகளுக்கு இடையிடையே மூன்றடி ஆழத்திற்கு கான் வெட்டப்பட்டிருப்பதால், உள்ளே எங்கு வேண்டுமானாலும் ஓடித்திரியலாம். கான் முழுவதும் இலைகள் விழுந்து குச்சியும் குப்பையுமாய் நடக்க மெத்துமெத்தென்று சுகமாய் அழங்கி கொடுக்கும். கூடவே காய்ந்த சருகுகளின் சரசரவென்னும் சத்தும் வேறு. அந்த கான் குப்பையை தன் சிறிய விரல்களால் கிளறிக்கிளறி எதையெதையோ தேடி பக்கி சுவைத்துக்கொண்டிருக்கும். நானும் பக்கி வரும் வரை ஒரு நிழலுக்குள் இருந்து ஏதாவது யோசனையில் மூழ்க்கிப்போய்விடுவேன்.

ஒருநாள் அப்படித்தான். எங்கிருந்தோ ஒரு நாரி சடாரென பாய்ந்து வர, செய்வதறியாது பக்கியைத் தேடி, நான் பதறி எழும்ப முன்னமே ஒரு பெரிய நிசப்தம். ஓன்றையும் காணவில்லை. எனக்கு முகமெல்லாம் வியர்த்துப்போய், கைகளில் லேசாய் நடுக்கம். நாரி கோழியை பிடித்திருக்குமோ? பிடித்து தின்றுகொண்டிருக்குமோ? முருகன், பிள்ளையார், பத்திரகாளி, சிவன்... எல்லா கடவுள்களையுமே ஒரே நிமிடத்தில் வேண்டிக்கொள்கிறேன். பக்கி பக்கி என நா உலர கத்துகிறேன். இருட்டும் வரை தேடித்தேடி ஒய்ந்துபோய், என் அழைப்பு விம்மலாய் மாறி அழுகையில் போய் முடிகிறது.

“என்ன புள்ள, ஆறுமணிப்பட்டு ரோட்டில என்னா வேல?... ஒங்க அம்மா கூப்புறாங்க”

தொங்கல் வீட்டு தங்கராக அதடிக்கொண்டே போய்விட, நான் அழுதுகொண்டே வீட்டுக்குப் போகிறேன். கோழி வந்துவிடுமென எத்தனைபேர் ஆறுதல் சொல்லியும் என்னால் அமைதிப்படவே முடியவில்லை.

பக்க....பக்க... என்ற பக்கியின் குரலில் தான் கணவிழிக்கிறேன். ஜயையோ! இது கனவில்ல... நினைகவே பக்கி. பக்கிதான் பக்கியேதான். அப்படியே அணைத்து என் போர்வைக்குள் இழுத்து, முத்தமிட்டு, தடவி, அடித்து, அதடியே பின் ஒருவாறு சமாதானமாகிறேன்.

“நான்தான் கோழி வந்துருன்னு சொன்னேனே”

அம்மா பாவம் பக்கியை படுக்கைக்கே கொண்டுவந்து தந்துவிட்டு முனகிக்கிட்டே போயிட்டாங்க. இன்னொருதடவையும் அப்படித்தான். காணாமல் போய் ரெண்டு நாளைக்கப்பறம் பக்கி தானாகவே வீட்டுக்கு வந்துடுச்சு.

இப்போ என் பயமெல்லாம் இதுதான். இதேமாதிரி இன்னைக்கும் பக்கி வந்திட்டா என்ன பண்ணுறது? பலியாயிடுமே! இப்போ அம்மாவும் பாட்டியும் தேயிலைச் செடிக்குள்ள இறங்கி தீவிரமாத் தேடத்தொடங்கிட்டாங்க. இனியும் பொறுமையா இருந்தா எல்லாமே கையை மீறி போயிடும். நானும் தேட எழும்புகிறேன். இவங்களுக்கு முன் நான் தேடிட்டா எப்படியாவது காப்பாத்தலாமே!

“பக்கி... பக்கி...பக்கி...”

“இந்தா பா...பா...பா...”

ஓவ்வொரு குரலும் ஓவ்வொரு விதமாக...

ரொம்பவே பயமா இருந்தது. போனதடவை ஒரு இருபது கோழிக்கிட்ட பலியா கொடுத்தாங்க. சின்னையா ஒருபடி மேல்போய் தன்னோட ஆட்டையே பலிகொடுத்திட்டானே... கடவுளே நீதான் பக்கியை எப்படிச்சி காப்பத்தனும். எனக்கு உயிரை பலிகொடுன்னு சாமி கேட்டிச்சா என்ன? இந்த மனுசங்களுக்கு என்தான் இந்த கொலைவெறியோ தெரியலையே...?

நான் பக்கியை தேடிடே அம்மா, பாட்டிகிட்ட இருந்து விலகி தூரமா போயிடுறன். ஒரு இடத்துல கசிப்பு பானை ஒளியவச்சிருக்கு. கானுக்கு கான் இது ஒரு கருமம். இந்த எழவு எப்பிழத்தான் குடிச்சி தொலைக்கிறாங்களோ! எரிச்சலில் அதை காலால எத்தி விட்டுட்டு திரும்புற நேரம், கடவுளே! பக்கி ஒரு மூலையில இருந்து வாறது தெரியுது. இப்ப என்ன செய்யிறது.....? என்ன

செய்யிறது....? அம்மா பார்க்க முதல்ல ஏதாவது செய்யணுமே. ஒன்னுமே புரியல்லையே..... பக்கத்தில் இருந்த பெரிய கல்லை கையில் எடுக்கிறேன்.

தடார்னு ஒரு சத்தத்தோட, பக்கியும் சேர்ந்து அலறி துடிக்க,

“என்ன சத்தம்.....என்ன சத்தம்?”

அம்மா பதறலுடன் ஓடிவாறாங்க.

“கோழி கிடக்சிருச்சும்மா. பிடிக்கப்போய் விழுந்திட்டேன்” என்கிறேன். பாட்டிக்குப் பிடிப்பாத சந்தோஷம். கோழியைத் தூக்கிக் கொண்டு,

“மாரியாத்தா! ஒனக்குன்னே வளத்த கோழி... ஒரு கொறையும் வச்சிறாத தாய்.....”

திடீரென ஏதோ உணர்ந்து பேச்சை நிறுத்திய பாட்டி, கோழிய நல்லா பாத்துட்டு கத்திட்டாங்க.

“ஐயையோ ரொத்தம்வருது. காலுல ஒரு விரலைக் காணமே! எங்கேயோ அடிப்பட்டிருச்சி போல”

“அப்ப எப்பிடி மாமி பலி குடுக்கிறது?”

அம்மா யோசிக்கத் தொடங்க, கோழியத் தரையில் விட்டுட்டு பாட்டியும் யோசிச்சிட்டே போறாங்க.

ஒரு பக்கியை காப்பாத்திட்டேன். இதுபோல எத்தனையெத்தனை பக்கிகள் பலியாகிறதோ.....? எனக்கென்ன போச்சி எப்படியோ என் பக்கி துப்பிச்சிடுச்சே அதுவரைக்கும் போதும். பக்கியிடம் மானசீகமாய் மன்னிப்பு கேட்டபடியே மருந்து கட்டுவதற்காய் மீண்டும் பக்கியைத் தேடுகிறேன்.

(நூனம் சஞ்சிகை நடத்திய
கலாபூஷணம் அமரர் புலோலியூர் க. சதாசிவம்
நூபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி
2006ல் ஆறுதல் பரிசுபெற்ற கதை)

யாறூத்தான் நம்புவதோ...!

எனக்கு நல்லாத்தெரியது. இப்போ பஸ் நோகத்தான் போகுது. ஆனாலும் இந்த கருமம் பிடிச்சவன் அப்படியே சாஞ்சி ஓரசிக்கிட்டு வாறான். சனியன்... சனியன்... என்னதான் புத்தியோ? அப்படியே செருப்பை கழட்டி அடிச்சிட்டால் என்ன? என்ன செய்யிறது பொம்பிளையா பொறந்து தொலைச்சிட்டு, வேலை செய்யவும் துணிஞ்சிட்டா இதையெல்லாம் சகிக்கத்தான் வேணுமோ? அதுக்காக! அப்பன் வயகல இருக்கிற இந்த கிழவன்கிட்ட உரகப்பட்டு அவஸ்தைப்படனுமா என்ன? மெல்ல விலகி முன்னால் போயிடலான்னா, மஹாம் விறகுக்கட்டையை அடுக்கி வச்ச மாதிரி வேர்த்து வடிஞ்சி ஒவ்வொருத்தரும் நெருப்பில நிக்கிற அவஸ்தையோட நிக்கிறாங்களே. இந்த லட்சணத்துல இவனுக்கு வந்த ஆசையைப்பாரேன்... எழவெடுத்த டிரைவர் இந்த நோத்திலா பிரேக் போட்டுத் தொலைக்கணும். நானே போய் அந்த கிழட்டு மூதேசி மேலில அடிப்படேன். வெத்தில கறபடிஞ்ச பல்லை காட்டி கேவலமா சிரிக்கிறான். அவனுக்கு அதுல அப்படியொரு சந்தோஷம் போலிருக்கு. போகட்டும் போகட்டும். இவனுக்கெல்லாம்...

நினைக்கமட்டும் தான் என்னால் முடிகிறது. வெளிக்காட்டவோ எதிர்க்கவோ முடியாமல் பயம் தடுத்து விடுகிறது. அப்படியே மௌனமாகி விடுகிறேன். நினைக்கவாவது சுதந்திரம் இருக்கிறதே இதுவரைக்கும் சந்தோஷம்தான். முடிந்தவரைக்கும் ஆட்களை சேர்த்து உள்ளே அழுக்கி கொண்டிருக்கிறான் அந்த கண்டக்டர். நோத்தைப் பார்க்கிறேன். பயப்படத் தேவையில்லை. பைல்களையும் ஒருமுறை தடவிப்பார்த்துக் கொள்கிறேன். இது ஒரு முக்கியமான இன்டர்வியூ. எனக்குத்தான் அந்த வேலை கிடைக்க வேண்டும். பார்க்கலாம். எல்லாம் கடவுள் செயல்.

இப்போது எனக்கு முன் சீட்டில் ஒரு பெண். இருபது வயதிருக்கும். அழகாய்த்தான் இருக்கிறாள். அவளுக்கருகில் நிற்கும் அந்த இளைஞன்

தன்கால்களால், அமர்ந்திருக்கும் அவளது தோள்களை உரசிக்கொண்டு வருகிறான். அவனுக்குள் மறைவாக ஒரு விஷமச்சிரிப்பு. பாவம் அந்தப்பெண். அவளைப் பார்க்கிறேன். என்ன இது! அவளுக்குள்ளும் ஒரு வெட்கச்சிரிப்பும் நாணமும் இளையோடியபடி... அப்போ அவள் இதை அனுமதிக்கிறாளா? விருப்பத்துடன்தான் இந்தக் கூத்து நடக்கிறதா? என்ன ஜென்மங்களோ! என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஒருவேளை காதலர்களாய் இருக்குமோ? இல்லையில்லை பார்த்தால் அப்படித் தெரியவில்லை. எனக்கென்ன? எவன் எப்படிப்போனால் எனக்கென்ன? இருந்தாலும் இந்த சமுதாயம் மோசமாகத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அதிலும் ஒரு சில ஆண்வர்க்கங்களை அங்கீகரிக்கவே முடியவில்லை. வெளியே எத்தனை மரியாதையாக நடந்துகொள்கிறார்கள்! மாட்டிக்கொண்டு அவஸ்த்தைப்படும் எங்களுக்குத்தானே தெரிகிறது அவர்களின் அந்தாங்கத்தின் அசிங்கம். இளைஞர்களென்றால் ஏதோ ஒரு இளமைவேகம் என்று மன்னித்துக்கூட விடலாம். ஆனால் இந்த கிழவன்களது புத்தியும் ஏன்தான் இப்படி போகிறதோ?

கிழவன் என்றதும் நாகேந்திரன் மாஸ்டர் தான் ஞாபகத்திற்கு வாறார். ரொம்பவும் நல்ல டைப். ஊருக்குள் அவருக்கென்று ஒரு தனி மரியாதையே இருக்கும். எப்பவும் நெற்றியில் விழுதி வச்சிருப்பார். அதுபோலவே அவரது உள்ளும் நல்லதாய்மைதான். நல்ல தாராள குணம். யாருக்கெண்டாலும் தயங்காமல் உதவிசெய்வார். என்மேலும் அவருக்கு நிறைய விருப்பம். இந்த இன்டர்வியூ சக்ஸஸ் ஆகினால் அவர்கிட்டத்தான் முதல்ல போய்ச் சொல்லனும்.

நாகேந்திரன் மாஸ்டர் நிறைய பொம்பிளைப் பிள்ளைகளுக்கு டியூசன் சொல்லிக்கொடுக்கிறார். நான் கூட ஒருகாலத்துவமுறையிட்டதானே டியூசன் படிச்சேன். ஆனாலும் அந்த மனிசனுக்கு ரொம்பத்தான் நல்லமனசு. கஷ்டப்பட்டுற பிள்ளைகள் கிட்ட காசு வாங்க மாட்டார். அந்த நன்றிக்கோ என்னவோ தெரியாது, அதுமாதிரி சும்மா படிக்கிற பிள்ளைகள் அவர் வீட்டுக்குப் போய் ஏதாவது உதவிசெய்து கொடுப்பார்கள். பாவம் அவர் இன்னும் கலியாணம் கூட செய்யல்ல. அவருக்கும் பொம்பிளைகள் மேல எதாவது வெறுப்பு இருக்குமோ? யார்கண்டது. எது எப்படியோ நான் பழகிய ஆம்பிள்ளைகள் ஒரு மனிசனாவது மனிதாபிமானத்தோட வாழுறானே! அதுவே பெரிய திருப்தி. எல்லா ஆம்பிளைகளுக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைச்சால் புத்தியை காட்டிடுவாங்க. அந்த வகையில் நாகேந்திரன் மாஸ்டரை கட்டாயம் பாராட்டித்தான் ஆகனும்.

மிஸ்டர் பரமசிவம் எவ்வளவு நல்ல மனுசன். அவரே ஒரு சமயத்துல மாறினாரே! அவராலேயேதான் அந்த வேலையை விடவேண்டியதாய் போயிடுச்சி. அவர் அப்படி நடப்பார்னு யாருக்குத் தெரியும். வயசு அதிகம்தான் ஆனாலும் நல்ல ஸ்மார்ட்டா இருப்பார்.

அப்போ நல்ல மழை பெய்திட்டு இருந்தது. ஓபிஸ்லேயே இருந்திட்டுப் போயிடலாமேன்னு ஏதோ பைஸை புரட்டிட்டு இருந்தேன். திடீரென முன்னால் நிழல் தெரிய மிஸ்டர் பரமசிவம் நின்னுட்டிருந்தார். எப்ப வந்தாரோ எப்படி வந்தாரோ. சத்தமே கேட்கல்லையே.

“என்ன அங்கள் எப்ப வந்தீங்க”

நான் அங்கள் என்றுதான் அவரைக் கூடப்பிடுவேன்.

“நல்ல மழை பெய்யுதில்ல. ஓரே குளிரா இருக்கு” என்றார்.

“அதுதான் மழைவிட்டவுடன் போக நினச்சிட்டு இருக்கேன்”

“வாங்களேன் கார்ல கொண்டுப்போய் விடுறேன்”

“உங்களுக்கு எதுக்கு சிரமம். இப்ப மழை விட்டுடும் அங்கள்”

“இந்த சல்வார் உங்களுக்கு ரொம்ப எடுப்பா இருக்கு. எம்ரோடிங் வேர்க் பண்ணியிருக்கோ?”

சொல்லியபடியே என் சல்வாரைப் பிடித்துப் பார்ப்பதுபோல் கழுத்துப்பகுதியில் கையை வைக்கிறார். நான் ஓரடி பின்வாங்கினதுதான் தாமதம் மனுசன் கையை பிடிச்சிட்டார்.

“பயப்பட வேணாம் யாரும் வரமாட்டாங்க...” என்றபடியே நெருங்கி வந்துட்டார்.

“ச்சீ....”

அருவருப்புடன் ஹேன் பேக்கை எடுத்திட்டு ஓடிவந்திட்டேன்.

நெஞ்செல்லாம் படபடப்பு. எவ்வளவு மரியாதை வச்சிருந்தேன். அவருக்கு என்னளவில் ஒரு மகனும் இருக்கே! இப்படி பண்ணிட்டாரே... சந்தர்ப்பம் கிடைச்சா எல்லாருமே இப்படித்தானோ?

படபடப்பைக் குறைத்துக் கொள்ள நெஞ்சை அழுத்திப்பிடித்துக் கொண்டே போனேன். இதோ இப்பவரைக்கும் அதை யாரிடமும் சொல்லவில்லை. எப்படி சொல்ல முடியும்? அவரைப்பற்றி ரொம்ப உயர்வா சொல்லி வச்சிருந்தேனே. கலிகாலம்...கலிகாலம்...

இன்னும் ஐந்து நிமிட தூரத்தில் நான் இறங்கவேண்டிய இடம் வந்துவிடும். ஏதேதோ யோசனையில் அந்த உரசல் கிழவனை மறந்தே போனேன். அவன் இறங்கிட்டான் போலிருக்கே. கவனிக்கவே இல்லை. இடத்து இடத்துக்கொண்டு இறங்குவதற்காய் மெதுவாக முன்னால் போகிறேன்.

“மே ஐ கம் இன் சேர்”

“இயஸ் கம் இன்”

இன்டர்வியூ நடக்கின்றது. ஒரு நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர். உருவத்தில் நடிகர் பிரகாஷ்ராஜை ஞாபகப்படுத்துகிறார். அனேகமாக திருமணமாவராய் இருக்க வேண்டும்.

கேள்வி பதில்கள் தொடர்கின்றன.

“உங்களுக்கு திறமை இருந்தால் நிச்சயமா சந்தர்ப்பம் கொடுப்போம். எப்பவும் ரூல்ஸ் என்ட் ரெகியலேசன் தான் முக்கியம்...”

அவர் தன்னை நேர்மையானவராக காட்டிக்கொள்ள முயற்சிக்கிறாரோ?... அவர் நேர்மையானவர்தான். என்! நேர்மையற்றவராய் கூட இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே. என் மனம் என் அடுத்தவர்களைப் பற்றி ஆராய வேண்டும்?

“கலியாணமாகி விட்டதா”

இல்லையென்றேன்.

“குட...வெரி குட... உங்களமாதிரி யங் ஆக்களைதான் எதிர்பார்க்கிறோம்”

முதல் தடவையாய் சிரிக்கிறார். நானும் மரியாதையுடன் சிரித்து வைக்கிறேன். யாரோ கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே வருகிறார்கள். இவர் உடனே ரூல்ஸ் என்ட் ரெகியலேசன் பற்றி வலியுறுத்தி சத்தமாக கதைக்கிறார். வந்தவர் சென்ற அடுத்தநிமிடம் இவரது குரல் அமைதியாகிறது. மெதுவாக சற்று குரலைத் தாழ்த்தி,

“யு லுக் ப்ரிட்சு” என்றார்.

அழகாக இருக்கிறேனாம். சந்தேகப்பட்டது சரியோவென தோன்றுகின்றது.

“தேங்ஸ்” என்று ஒற்றை வார்த்தையில் முடித்துக் கொள்கின்றேன். தர்மசங்கடமாய் இருக்கிறது. ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடுகளை அத்தனை சத்தமாய் விளகும் போதே ஒரு சந்தேகம் தட்டியது.

“நீங்க ஒரு பெண்பிள்ளை. உங்க பேர் கெடாமல் இருக்கணும். எனக்கு முதலில் என் போஸ்டில் இருந்தவர் ஒரு பொம்பிள்பிள்ளை பிரச்சனையாலதான் விலகிட்டார். சோ நான் அந்த விசயத்துல ரொம்ப ஜாக்கிரதை. எனக்கு ரூல்ஸ் என்ட் ரெகியலேசன் தான் முக்கியம்”

திரும்பவும் அவரது நேர்மையை நிருபிக்கிறார். எனக்கு சத்தியமாய் அடித்து சொல்ல முடியும். அவரிடம் ஒரு போவித்தனம் இருக்கிறது. வெளியில்தான் அவர் நல்ல மனிதர்.

“ஓ கே வீ வில் மீட் நெக்ஸ்ட் டைம்.”

என்றபடியே பைலை மூடி கையில் தருகிறார்

ஏதோ ஒரு எரிச்சலில்தான் வெளியேறுகிறேன். இப்போ எனக்கு நாகேந்திரன் மாஸ்டரை பூப்போட்டு கும்பிடணும் போல இருக்கு. இனி அப்படியொருவரை கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம்தான். நான்கூட நாகேந்திரன் மாஸ்டர் மாதிரி ஒருந்தறை தேடி, அவரைப்போல குணம் உள்ளவரைத்தான் கலியாணம் செய்துக்கணும்.

ஏதேதோ எண்ணாங்கள்... நாகேந்திரன் மாஸ்டரை பார்க்க வேண்டும் போல் ஓர் உணர்வு. அவரைப் பார்த்த நாளே ஞாபகத்தில் இல்லை. இன்று எப்படியாவது அவரைப் பார்த்துவிட்டுதான் போக வேண்டும். கொஞ்சநோம் இதுபற்றி பேசிட்டு, அப்படியே ஆசீர்வாதமும் வாங்கிக்கொண்டு...

என் அப்பாவிற்கு பின் காலில் விழுக்கூடிய ஒரே ஆண்ஜீவன் நாகேந்திரன் மாஸ்டர் மட்டும் தான். என் கணவன் எப்படி அமையப்போகிறானோ...!

தனியாக சிரித்தும் கொள்கிறேன். அடடே! கலியாண நினைப்பில் எனக்கு கூட வெட்கம் வந்துவிட்டதோ...?

இன்று சனிக்கிழமையல்லவா. பாடசாலை பூட்டியிருந்தது. நாகேந்திரன் மாஸ்டர் குவாட்டஸ்கூட மூடித்தான் இருக்கிறது. உள்ளேதான் இருப்பார். ஏதாவது படித்துக்கொண்டு... எழுதிக்கொண்டு... பாவம் மாஸ்டர் நாளென்றால் அவர் வீட்டுக்குப் போய் உதவி செய்ததே இல்லை. பிரியதர்சினி சமைத்தும் கொடுப்பாளென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மோகனா கூட வீடெல்லாம் கழுவியதாய் கூறினாள். இந்த விஷயத்தில் ஊரார், மாஸ்டரை கொஞ்சம் தப்பாய் கதைப்பதாய் கூட ஒரு கேள்வி. நான் அவரை நூறு சத வீதம் நம்புகிறேன். சுட்டாலும் தங்கம் தங்கம் தானே.

இன்று ஏதாவது வேலை செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டே கதவை தட்டுகிறேன். சத்தமேயில்லை. ஒருவேளை பின்னால் இருப்பாரோ...? பின்னால் போய் யன்னல் கண்ணாடியில் பார்த்தால் தெரியப்போகிறது. என்னைக் கண்டதும் மாஸ்டர் சிரித்துக்கொண்டே வரவேற்கப்போகிறார்.

டோனி வாலை ஆட்டிக்கொண்டே மேலில் தாவுகிறது. மாஸ்டரது செல்ல நாய்தான் டோனி. ஏனோ அப்போதில் இருந்தே டோனிக்கு என்மேல் நல்ல விருப்பம். மாஸ்டர் மாதிரியே டோனிகூட எல்லோரிடமும் அன்பாய் இருக்கும். யாரையுமே கடிக்காது. என் கைகளை பாய்ந்து நக்குகிறது. நான் டோனியின் தலையை தடவிக்கொண்டெட யன்னல் கண்ணாடியில் மாஸ்டரது ரூமை நோட்டம் விடுகிறேன்.

ஒ. வி போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆ....! இதென்ன அநியாயம்? கரும் கரும் மாஸ்டர் என்னத்தை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அரைகுறை ஆடையுடன்..... இல்லையில்லை ஆடையே இல்லாத பெண்களது ஆட்டமும் பாட்டமுமாய். ஒ. வி. க்கு முன்னால் கட்டிலில் நாகேந்திரன் மாஸ்டர். பக்கத்தில் யாரது? பிரியதர்ச்சினி மாதிரி இருக்கிறதே. மாதிரியென்ன அவள்தான் அவளேதான். வெட்கம் கெட்ட ஜென்மம். இப்படி ஒட்டி உரசி கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு இருக்கிறானே.

எனக்கு நெஞ்சு வேகமாய் தூடிக்கிறது. என் இப்படி வியர்க்கிறது? கைகள் நடுங்குகிறதே! உடல் அப்படியே தளர்ந்து சோர்ந்து விட்டதாய்..... இல்லை இது உண்மையில்லை. என் கண்கள் எதையோ பொய்யாகப் பார்த்து தொலைக்கிறது. நாகேந்திரன் மாஸ்டர் ஒருநாளும் இப்படிச் செய்யமாட்டார். ஒவென்று கத்தி அழவேண்டும் போல் தோன்றுகிறது. நடக்க முடியாமல் கால்கள் தடுமாறுகின்றன.

தள்ளாட்டத்தில் தவறுதலாய் டோனியின் காலை மிதித்து விடுகிறேன். டோனி உறுமிக்கொண்டு என்னை கடிக்கப் பாய்கிறது.

- கடவுளி

அப்பம்மாவின் முக்குத்தி

‘அப்ப அப்பம்மா உயிரோட இருக்காங்களா? இல்லையா?’

முன்றாவது முறையாக அழுத்தமாய்க் கேட்டேன். இந்தக் கேள்வியை கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காத என் அண்ணன்,

‘வருத்தம் கூடவாம்... கொஞ்சம் வாய மூட்டு வாறியா?’

கோபம் கலந்த பதட்டத்துடன் பஸ்சிற்கு வெளியே பார்வையை திருப்பிக் கொண்டான்.

ஒன்றுமே புரியாத அவஸ்தையில் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தேன். கொழும்பில் இருந்து பதுளை போகும் பஸ் அது. புறப்பட இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களே இருக்க, சீட்டில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

உள்ளுக்குள் ஓராயிரம் போராட்டம். எதையென்று நினைப்பது? போன்மாதமும் இப்படித்தான் அப்பம்மாவிற்கு சரியான வருத்தம் என்று பத்து நாள் லீவுடன் வீட்டுக்குப் போய் இறங்க, அப்பம்மா எலும்பும் தோலுமாக ஆளே மாறிப்போய்... கடைசி நேரம் அப்பம்மாவைக் கவனிக்க முடியல்லயேன்னு அடிக்கடி கவலைப்பட்டதுண்டு. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை சாதகமாக்கி கூடவே இருந்து கவனித்தேன். ஆனால் அப்பம்மாவிற்கு என்னை அடையாளம் காண முடியல்ல.

என் முகத்தையே பார்ப்பாங்க. கண்ணோர் நிற்காமல் வடியும். சிலநேரம் அடையாளம் கண்டு கதைப்பாங்க.

“பெரியபுள்ள சாப்பிட்டியாம்மா?”

என் அப்பாவிற்கு முதல் பொம்பிளப்பிள்ளை நான்தான். அதால் என்ன பெரியபுள்ளன்னேதான் கூப்பிடுவாங்க.

அப்பம்மாவிற்கு ஜந்து ஆணும் மூன்று பெண்ணுமாய் ஏழு பிள்ளைகள். தான் வாழ்ந்த சந்தோஷத்தை கதைக்கதையாக சொல்லுவாங்க. தாத்தா துணையும் இல்லாம தனியா எல்லா பிள்ளைகளையும் படிப்பித்து, கல்யாணம் பண்ணி வைத்து... கடைசியில் வீடு நகை நிலம் மாடுகள் இப்படி எல்லா சொத்துக்கும் உரிமை கொண்டாடி ஆளுக்கொரு பக்கமாகிட்டாங்களாம். ஒரு மூக்குத்தியும், ரெண்டு தோடும் கட்டின புடவையுமா எங்க அப்பாகிட்ட வந்தவங்கதானாம்.

“நான் செத்தா என் தலைமாட்டில அழுகிறவங்களுக்குத்தான் இந்த மூக்குத்தி. நீயே நின்னு அழுதுடு நீயே எடுத்துக்க...”

இப்படி அடிக்கடி சொல்லுவாங்க.

குளித்து தலையை அழுந்தவாரி கொண்டை போட்டு பெருவிரல் அளவுக்கு விழுதி பூசினா, எழுபது வயதுன்னு சொல்லவே முடியாது. நாலைந்து பற்கள் கூட விழாம கெட்டியா இருக்கும். சந்தோஷமா சிரித்தாலும், பிள்ளைகள்ட ஏக்கம் அவங்களுக்குள்ள இருந்திட்டோன் இருந்தது.

எறும்பு மாதிரி எந்த நேரமும் ஏதாவது செய்திட்டோன் இருப்பாங்க. வீட்ட சுத்தி பப்பாளிமரம், மாமரம், கோப்பி, ஈரப்பலா இப்படி ஏகப்பட்ட மரங்கள். போதாததுக்கு மிளகாய்ச்செடி வேறு...

“பெரியபுள்ள அந்த கோழிய வெரட்டி விடு... பாத்திய கெளரிப்போடுதும்மா”

ஏதாவது சொல்லிட்டோன் இருப்பாங்க. சிலநேரம் கேட்காதமாதிரி பாவனையில் புத்தகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அவங்களே எழும்பி கோழிய விரட்டுவாங்க.

அப்பம்மா ரொட்டிசுட்டா சும்மா தூக்கலா இருக்கும். தேங்காய்ப்பூ நிறையப்போட்ட, சுடச்சுடரொட்டியும் சம்பலுமா ஒருபிடி பிடிச்சிறுவேன்.

“என்னதான் இருந்தாலும் அப்பம்மா கைப்பக்குவம் உங்களுக்கு வரவே வராதும்மா....”

அம்மாவிடம் கூறி வாங்கிக்கட்டிக்கொண்ட சந்தர்ப்பம் கூட உண்டு. ஏனோ தெரியதாது அப்பம்மான்னா எனக்கு ரொம்பப்பிடிக்கும். சின்ன வயதில் இருந்தே அப்பம்மாகூடதான் படுப்பேன். என் தலையை கோதிவிட்டபடியே ராஜாராணி கதை, பேய்க்கதை, சின்னச்சின்ன விடுகதை எல்லாம் சொல்லுவாங்க. இதமான தலைவருடலோடு கண்மூடி கதைகேட்கிற கூகம் இருக்கே...! அது வேறு எதிலையுமே கிடைக்காது. இதுமாதிரி தனிமை சந்தர்ப்பங்கள் தன் பிள்ளைகள் ஞாபகத்தில் கண்கலங்கறத எத்தனையோ சமயம் பார்த்திருக்கிறேன். மாமிகளையும் சித்தப்பாக்களையும் என்னி கோபம் கோபமா வரும். என்னால் என்னதான் செய்ய முடியும்?

என் முதல் வேலைக்காய் அப்பம்மாவ பிரிஞ்ச நேரம் உடைஞ்ச போயிட்டேன். அப்பம்மாவும் விக்கி விக்கி அழுதபடியே,

“நீ திரும்ப வாற நேரம் இருப்பேனோ தெரியாது...”

சிசால்லிக் கொண்டே விபூதியை நெற்றி நிறைய பூசி அனுப்பினாங்க.

லீவில் வீடு போனநேரம் சொன்னது போலவே வருத்தமாகியிருந்தது.

பிள்ளைகள் ஞாபகம்தான் அவங்கள் இந்தளவு பாதிப்பதாய் எனக்குத்தோணிற்று. எல்லோருக்கும் கடிதம் போட்டு வரச்சொல்லியும் யாரும் வரவேயில்லை.

ஒருமுறை அப்பம்மா ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த நேரம், மூன்று நாள் பிந்தி பெரியமாமி வந்து, தூரமா நின்று கைகட்டியபடியே பேசினாங்க. தன் அம்மா முடியாமல் தவிக்கிறத ஒரு பிள்ளையால் எப்படி பார்த்திட்டிருக்க முடியும்? பதறிப்போகணுமில்லையா? துடிச்சிப்போயிருக்கணுமே? ஆனா என் மாமி ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டாங்கன்னு இதோ! இப்பவரைக்கும் புரியவேயில்லை.

டியுப் வழியாகத்தான் சிறுநீர் எடுத்தோம். மாமி வந்த நேரம் டியுப்பில் சிறுநீர் வந்து அந்த பக்கற்று நிரம்பி போய் இருந்தது. அதை அப்புறப்படுத்த மாமிக்கு தோன்றவே இல்லை. பின் நானே அதை சுத்தப்படுத்த, கைதவறி முத்திரத்துளிகள் என் கைகளிலெல்லாம் சிதறிவிட.... மாமி அதை கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

ஒரு பதினெந்து நிமிடநேர பார்வையுடன் என்னிடம் பணம் கொஞ்சம் தந்துவிட்டு வெளியேறிட்டாங்க.

என்ன நினைத்தோ தெரியல்ல, என் கைகளை தன் முகத்துடன் சேர்ந்து அணைத்தபடி நிறையநேரம் அப்பம்மா அழுதாங்க.

இந்தமுறை ஏசியாவது எல்லா மாமிகளையும் வரவைக்க எண்ணிக்கொண்டேன். ஆனால் அண்ணாவின் பத்தமும் மௌனமும் எனக்கு சரியாகப்படவில்லை. என்னிடம் ஏதோ மறைத்து தடுமாறுகிறானென சந்தேகமாகவே இருந்தது. அப்பம்மாவை உயிருடன் பார்த்துவிட வேண்டுமே என ஒவ்வொரு நொடிகளையும் கடத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

எட்டு மணித்தியாலப் பிரயாணம் அப்பம்மா நினைவுகளுடனே முடிந்திருந்தது. பதுளையில் இறங்கி வீட்டிற்குப்போக அண்ணா ஒரு ஆட்டோ பிடித்தான். வழுமையாக ஆட்டோக்காரனுடன் தர்க்கிக்கும் அண்ணன், கேட்ட பணத்திற்கு தலையாட்டனான். என் சந்தேகம் வலுவாகியது. மனதை திடப்படுத்திக் கொண்டேன்.

நான் கால்பதித்து திரிந்த பாதைகள்... நான் பார்த்திருக்க வளர்ந்த மரங்கள்... எல்லாம் தாண்டி ஆட்டோ வீட்டை நெருங்க நெருங்க என் படபடப்பு அதிகமாகியது. வியர்த்துக் கொட்டியது.

வீட்டிற்கு முன்னால் நிறைய மனிதர்கள். மாமிமார்களின் அழுகைச்சத்தம் வீட்டையே அதிரவைத்துக் கொண்டிருக்க, அண்ணா என்னை அணைத்தபடியே வீட்டுக்குள் அழைத்துச் செல்கின்றான்.

என் அப்பம்மா சடலமாய்... சுற்றி மகன், மகள் பேரப்பிள்ளைகள் என எல்லா உறவுகளும் கத்திப்புரண்டு கொண்டிருக்க, அப்பம்மாவின் தலைப்பக்கம் நின்று பெரியமாமி தேம்பியபடி....!

நான், அப்பம்மாவின் மூக்குத்தியை பெரியமாமிக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணியபடியே உள்ளே அடியெடுத்து வைக்கிறேன்.

- தினக்குரல்

கண்ணாடி பிம்பம்

கண்ணாடியைப் பார்க்கிறேன். முகத்தில் அழகே இல்லை. சிரித்தபடியே பார்க்கிறேன். அப்படியும் அழகாய் இல்லை. அழுதபடி... முறைத்தபடி... பெருமிதமாக... வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு... எதுவுமே பிடிக்கவில்லை. கைகள் இரண்டையும் சேர்த்து கும்பிட்டபடி பார்த்தால்... இதென்ன! பாவப்பட்ட பெண்ணாய் பரிதாபமாக தெரிகின்றேனோ. ஏழ்மையை பறைசாற்றி யாசிக்கும் பிச்சைக்காரியை போல... ஒன்றும் தேவையில்லை. ஒருபக்கம் உடைந்திருந்த சதுரக்கண்ணாடியை குப்பறத்திருப்பி வைத்துவிட்டு, கோடிப்பக்கம் நொண்டி விளையாடும் சின்னவா, கட்டையா, உக்குலி, பொண்ணுப்புள்ள இவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்கிறேன்.

ஏனோ விளையாட்டில் மனம் செல்லவில்லை. கண்ணாடியில் பார்த்த என் பரட்டைத்தலையும், ஓளியிழிந்த கண்களும், சாயம்போன சட்டையுமாய் எனக்கே என்னைப் பிடிக்கவில்லை.

ஜோதிகா மாதிரி தோடு போடனும். காருல ஏறி சர்ருன்னு பறக்கணும், அப்புறம் நிறைய ஐஸ்கிரீம், சொக்கலேட், பிஸ்கட் எல்லாம் சாப்பிடனும். புதுச்சூரை கலர்கலரா சட்டை வாங்கி...

“அவுட்டு... அவுட்டு கோட்ட மிதிச்சிட்ட”

சின்னவா கத்தியப்படியே தான் விளையாட ஆயத்தமானாள்.

எனது வலதுகால் முழுவதும் மூன்றாம் பெட்டியின் நடுக்கோட்டில் இருந்தது. உண்மையிலேயே அவுட்தான் ஒதுங்கிக் கொண்டேன்.

திரும்பவும் பாவப்பட்ட என் பிம்பமே எனக்குள் நிழலாட, கோபம் அப்பாமேல் திரும்பியது.

அப்பா சுயநினைவோட இருந்து நான் பார்த்தது ரொம்பக்குறைவு. கசிப்பு நாத்தத்தோடவே வாழ்க்கை நடத்துற அதிசய பிறப்பு எங்கப்பாதான்.

மலைமலையா ஏறி, கைகால் தேஞ்சிப்போய், எலும்பும்தோலுமா வரண்டு சோர்ந்து வீட்டுக்கு வரும் அம்மாகிட்ட என்னத்தைத்தான் கேட்க முடியும்?

கடவுளுக்கு என்னைப்பிடிக்கவில்லையோ! பின் என் இந்த வாழ்க்கை? எதுவுமே சரியில்லை. இந்த ஸயம், மாட்டுப்பட்டி, கோழிக்கூடு, கோடிப்பக்கம், தார்போடாத சின்ன ரோடு. வாழைப்பட்டையில் தண்ணி வரும் பீலிக்கரை எல்லாமே அசிங்கமாக... அசிங்கமாகவே தெரிந்தது. தெரியாமல் கொழும்புக்கு ஒடிப்போய், வேலைசெஞ்சி அழகாயிடலாமான்னு கூட ஒரு ஆசை.

“எல்லாரும் விலகிக்குங்க... பழும் போடப்போறன்”

கட்டையா கத்திக்கொண்டே கொப்பறைக்கல்லை வீச, அது நேரே என் நெற்றியில் பட்டு இரத்தம் பீரிட, அம்மாவும் வேலைவிட்டு வர எல்லாமே ஒன்றாய் ஒரே நிமிடத்தில் நடந்து முடிந்தது. அப்பொழுதுதான் வலியை உணர்ந்தவளாய்...

“அம்மா”

எனக்கத்திக்கொண்டு நெற்றியைக் கைகளால் பொத்திப் பிடிக்கிறேன்.

சின்னவா அலவாங்குப்புல்லை தேடிவர. உக்குலி சுண்ணாம்பு எடுத்துவர பொண்ணுப்புள்ள இரண்டையும் ஒரு கல்லில் வைத்து நட்டது பசைப்போல காயத்தில் பூசி விட, அம்மா தன் சாரி முந்தானையை கிழிக்க என் தலையில் பெரிய கட்டொன்று போடப்பட்டது.

சோர்ந்து போனவளாய் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்... அவர்களை மட்டுமே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு வலி தெரியவே இல்லை.

எனக்காக தூஷித்துப்போய் செயற்பட்ட அம்மா, கட்டையா, உக்குலி, சின்னவா, பொண்ணுப்புள்ள எல்லோரும் அழகானவர்களாய்... ஸயம், கோடிப்பக்கம், நொண்டிப்பெட்டி, எல்லாமே அழகாய்... மிக அழகாய்.. மிக அழகாய் தெரிய, வலி மறந்தவளாய் ஒடிப்போய் கண்ணாடியை எடுத்து, என்னை மீண்டும் பார்க்கிறேன்.

சத்தியமாய் சொல்கிறேன் நான் அழகுதான்.

- தினக்குரல்

மனத்ந்திர ஒரு மெளன வல்

எனக்கு சத்தியம் பண்ணி சொல்ல முடியும். இனி எப்போதுமே ஒரு முழுமையான சந்தோஷத்தை என்னால் உணர முடியாது போய்விடுமென்று... தனிமையில் நான் விடப்படும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் என் மனது விழித்துக் கொள்கிறது. என் ஆத்மாவுடன் பேசத் தொடங்குகிறது. நான் நல்லவளா... கெட்டவளா...? எடைபோட்டு தீர்மானித்து ஆத்மா திகைக்கிறது. எனக்குத் தெரியும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் நான் கெட்டவள் தான். நான் மட்டுமென்ன...! ஒவ்வொரு மனிதனது அந்தாங்கத்திலும் எங்கோ ஒரு அசிங்கம் இருக்கத்தான் செய்யும். இல்லையேல் அவன் மனிதனில் உயர்ந்து மகானாகி விடக்கூடும்.

என் சின்னத்தனங்களையும் பலவீனங்களையும் மறைத்துவிட எத்தனிக்கும் ஒரு சாதாரண பெண்ணாய்த்தான் நானும் நடமாடிக் கொண்டிருந்தேன். எப்படியோ, இறந்தகாலத்தை அவ்வப்போது தோண்டிப்பார்த்து ரணப்படுவேனே தவிர நிகழ்காலத்தை இனிமையாய் நகர்த்தும் வரத்தை ஆண்டவன் எனக்குத் தந்திருந்தான். ஏனோ தெரியவில்லை. என் ஆழ்மனத்தின் ஓரத்தில் அடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு... ஏதோ ஒரு சக்தி உந்திக்கொண்டேயிருப்பதுண்டு. அது எத்தனை சதவீதம் நிஜமென்று தெரியவில்லை. ஆனால் நான் சராசரிப் பெண்ணல்ல என்று மட்டும் என்னால் அடித்துச் சொல்ல முடியும்.

என்னால் நிறைவேற்றப்பட ஏதோ ஒன்று காத்திருக்கிறது. அந்த ஒன்று... அந்த ஏதோ ஒன்றைத்தேடி பயணிக்க எப்போதுமே நான் சிந்தித்ததில்லை. ஆனாலும் விதி என்பது உண்மைதானோ! என்னை ஆன்மீகத்திற்குள் எப்படியெல்லாமோ இழுத்துக் கொள்ளப்பார்க்கின்றது.

இல்லறத்தை துறப்பதில் எனக்கு நாட்டமில்லை. நான் வாழ்க்கையை ரசிப்பவள். ஓவ்வொரு நொடியையும்... என! மாத்திரை பொழுதுகளையும் விரயமாக்காது வாழுத்துடிப்பவள். சுகம் மட்டும்தானா வாழ்க்கை..! அவஸ்தைகளும் அடிப்படல்களும் கூட எனக்கு இன்பமாய்த்தான் படுகிறது. எத்தனைவிதக் கவலைகள்... கணக்கிட்டு கூற முடியவில்லை. சந்தர்ப்பங்கள் ரணங்களைத் துளைத்தெடுத்து சாகடிக்கும் என்பது மட்டும் உண்மை. ஆனாலும் காலதேவனின் விந்தைதான் என்ன...? எப்படியோ சமுன்று பழையதை ஆற்றும் சக்தியை கைக்குள் கொண்டிருக்கிறானே. இன்றுவரை அது சரிதான். இனியென்றால் காலத்தையே என்மனது வென்றுவிடும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. எல்லாமே இந்த எல்லாமே ஒரே ஒரு காரணத்தினால்தான்.

உலகின் ஆதார சக்தி எதுவென்று யாரேனும் கேட்டால், நிச்சயமாய் சொல்வேன் காதல் தானென்று... காதலேதான்..! நானும் அதற்குள் அடிப்பட்டு சிக்குண்டு சிதறிப்போனேனே! இதோ உச்சந்தலையின் நுனிப்பொட்டில் இருந்து உள்ளங்காலின் கடைசி சொட்டுவரை எங்கெல்லாமோ வலித்து உடல் சிலிர்க்கிறதே... கண்ணீர் தடையின்றி வழிகிறதே... காதல் எனும் ஒற்றை வார்த்தைக்கு இத்தனை சக்தியா...? இருபத்தியொரு வருடமாக என் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வட்டமிட்ட எனதே எனதான மனது என் இப்படிபலவீனப்பட்டுப்போனது.

அவனை நினைக்கும் மறுநொடியே என்னவெல்லாமோ நடக்கிறது. அது வலியா... அவஸ்தையா .. அன்பா... அத்துமீறலா... இல்லை இந்த எதுவுமே இல்லை. அந்த அது எதுவென்று எழுதி விடவோ வார்த்தைகளால் சொல்லி உணர்த்தி விடவோ இதுவரை யாராலும் முடிந்ததில்லை. எனக்கும்தான் ஆனாலும் நெஞ்சை அழுத்திப் பிடித்துக்கொள்கிறேன். இதயம் வேகமாய் தூடிப்பதால் நெஞ்சுதான் வலிக்கிறதென்று நினைக்கிறேனாயிருக்கும்.

அவன் சொன்னான் நான் வேஷக்காரியாம்... பொய்க்காரியாம்... குழலை காரணம் காட்டி நாடகமாடுகிறேனாம்.

இல்லை... இல்லை... இல்லை...

'எல்லோருக்கும் கேட்டும்படி சொல்லி கத்தியழ தோன்றியது. இருந்தாலும் நான் மெளனமாகவே...' இல்லையென்று என்னை நிருபித்துவிட்டால் மட்டும்

என்ன நடந்துவிடப்போகிறது. உரலுக்கு ஒரு பக்கம் இடியென்றால் மத்தளத்திற்கு இரண்டு பக்கம் அடியாம். போகட்டும் அவன் என்னை புரிந்தது அவ்வளவுதான். எல்லாப்பக்கமும் மோதல்களுடன் முதுகு திருப்பி முறைத்துக் கொள்ளும் விருப்பம் துளிதானும் எனக்கில்லை. ஆதலால் ஏதோ ஒரு பக்கம் சார்ந்து சமரசமாவதே நலமென்று என் அறிவிற்குப்படுகிறது. இதில்தான் பிரச்சினையே ஆரம்பிக்கிறது. எது சரி எது பிழை...? வயதின் ஆர்ப்பாட்டமும் உணர்வின் உந்துதலும் மனதை பாடாய்ப்படுத்தி காதலுக்காய்ப் போராடும் வீரா வேடத்தை எங்கிருந்தோ வரவழைக்கிறது. மாறாக அறிவின் முதிர்ச்சியும் அனுபவப் பாடங்களும் இளமையை உணர்வுகளை... ஏன்! காதலைக்கூட புறந்தள்ளத் தயாராகிவிட்டது.

எப்பக்கம் சார்ந்து முடிவெடுப்பது காதலர்களையும் காதலையும் பிரிப்பதுதான் பெற்றோரின் நோக்கமா என்ன? ஏதோ ஒரு காரணம் ஏதோ ஒரு அதிருப்தி அவர்களை உந்தியிருக்க வேண்டும். அதனாலன்றோ இத்தனை தடையும். இத்தனை உத்தாவும்.

போனால் போகட்டும் காதல்தானே என்று தூரப்போட்டு தொலைவாகும் திடம் என்னிடம் இல்லாமல் போனதற்கு அவன் மட்டும் தான் காரணம். இல்லையென்றால் அத்தனை தடைகளையும் வார்த்தைகளையும் தாண்டி அவனுடன் உரையாட எத்தனித்திருப்பேனா...?

மடையன் என் மௌனம் அவனுக்குப் புரியவில்லைப்போல... ஒரு தடவை உரையாடுகையில் கேட்டேன்.

“என்னை உனக்கு எவ்வளவு பிழிக்கும்...?”

“கடவுளுக்கு ஒரு படி அதியமாய் அம்மாவிற்கு ஒரு படி குறைவாய்... பிழிக்கும்” என்றான். அத்தகைய நேசிப்பின் ஆழத்திலா இன்று என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தாய்? தெரியாமல் உரையாடிய அத்தனை வார்த்தைகளையும் தெரியவைக்க முயற்சித்தாய்...?

நேருக்கு நேர் அவன் விழி பார்த்து இப்படியெல்லாம் கேட்க என் நா துடிக்கிறது... எப்படியோ முயற்சித்து என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

'துரோகி' என்று ஒரே வார்த்தையில் அவனை புறந்தள்ளத்தான் நினைக்கிறேன். ஏனோ முடியவில்லை. அவனது ஏக்கம் கலந்த அந்தக் குரல்.., என் பெயரைக் கொஞ்சியழைக்கும் அந்தத் தொனி... இவையெல்லாம் எப்படியோ என் உயிருக்குள் கலந்து உறைந்து போயினவே!

தூர நின்று பார்க்கும்போது எல்லாமே விளையாட்டாய்த் தெரிந்தது. அந்தப் புள்ளிக்குள் சிக்கி தடுமாறுகையில் தான் அத்தனை சஞ்சலமும் போட்டி போட்டு சாகடிக்கிறது.

பேசித் தீர்க்கும் ஒரு சாதாரண பிரச்சினையை அவனது அவசரமும் அவநம்பிக்கையும் பாழ்படுத்தி விட்டது. பாவி இன்னும் கொஞ்சம் பொறுத்திருக்கலாமே...! உன் அவசரத்தின் பின்விளைவாய் உன் உறவுகளைத் தள்ளிவைக்கும் அபாக்கியசாலியாய் என்னை ஆக்கிவிட்டாயே...! இருபக்கம் கால்வைப்பதில் அர்த்தமேயில்லை. நல்லதோ கெட்டதோ ஒரே ஒரு முடிவு. பின் அம்முடிவின் தொடர்ச்சிக்கு என் உண்மையான ஒத்துழைப்பு. இது இரண்டும்தான் இப்போதைய தலையாய தேவை.

மனதும் அறிவும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு தீர்வுகளை முன்வைக்கின்றன.

மனது சொல்கிறது வாழ்க்கை ஒரு தடவைதானாம். யாருக்காகவும் என் சுயத்தை இழக்க வேண்டாமாம். எனக்கு சந்தோஷம் எதுவென்று படுகிதோ அதையே தொடர்வதில் திண்ணனமாய் இருக்கட்டாம். கூடவே காதலின் நினைவுகளையும் அதன் புனிதத்தையும் மகிழ்வுடன் மீட்டுகிறது. அறிவின் முடிவென்றால் முற்றிலும் வித்தியாசம் யாரையும் நம்புதல் தவறாம்... பெற்றோரின் மனம்நொந்த வாழ்வென்ன வாழ்வென்று கேட்கிறது. எல்லாம் நல்லதற்கென்று அமைதியாய் இரு... இடையில் வந்த சிறு சலனம் உன் வாழ்வைத் தின்னுகிறது. கண்ணைத் திறந்து பார்... என சத்தமாய் மழுங்குகிறது.

எனக்குத் தெரியும் எப்போதுமே மனதின் முடிவு ஜெயிப்பதில்லை யென்று. அவசரத்தின் அத்திவாரத் தீர்வுதான் மனத்தின் ஆர்ப்பாட்டமென்று அறிவின் உறுதியில் உண்மையிருக்குமென்று. ஆக என் முடிவு அறிவின் பக்கம்தானா..! ஆமாம் என்று ஒத்துழைத்து மனதை கட்டிப்போட முயற்சிக்கையில்தான் திணைறிப்போய்விட்டேன்.

எந்த ஒன்று எம்மிடம் இருந்து தூரப் போகப் போகிறதோ அதன் போதுதான் அவ்விடத்திற்காய் மனது ஏங்கத் தொடங்குகிறது. அதிகமாய் நாடத் தொடங்குகிறது.

நினைத்தவுடனேயே விட்டு விலகி சந்தோஷித்தில் ஒரு சராசரி மனிதனுக்குச் சாத்தியமில்லை. இதோ! இங்கேதான் இந்த இடத்தில் தான் ஒன்றுமே வேண்டாம் என்று உதறித்தள்ளிவிட்டு தனியாக ஒடு முடிவெடுக்கிறேன்.

ஒரு பக்கம் சார முடியாத நிலையில் அத்தனை வித அவஸ்தைகளையும் அனுபவிக்கிறேன். அப்படிப் பார்க்கப் போனால் யோகிகளும் ஆன்மீகவாதிகளும் வாழ்க்கையை வெறுத்தவர்களா என்ன? இங்குமே என் சின்னப்புத்திதான் செயற்படுகிறதோ...! என் அறிவிற்கு முதிர்ச்சி போதவில்லை. இனியும் யோசிக்க திராணியில்லை. போகட்டும்... ஏதோ ஒன்று நடக்கட்டும்.

அவன்... என் காதலன்... நான் கிடைக்கவேண்டும் என்பதற்காய் என்னை எல்லோரிடமும் பகிரங்கமாய் விமர்சித்தவன்... என்றோ ஒரு நாள் என்னைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடும். தற்போதைய குழ்நிலையில் யாரிடம் எது கதைத்தாலும் பிழையாகிவிடக் கூடும். தளம்பலான என்முடிவில் நிச்சயமாய் ஒரு விபரீதம்தான் ஏற்பட்டுப் போகும். இப்போதைக்கு எனக்குத் தெரிந்த மிகச் சிறந்த முடிவு, மௌனம்தான்... மௌனம் மட்டுமே தான்.

ஓ! மனமே நீமட்டும் ஏன் மௌனிக்காமல் சதா ஆர்ப்பரிக்கிறாய்...? சற்றே பேசாமல் இருக்க மாட்டாயா...?

- வீரகேசர்
15.07.2007

பெளர்ணம் நிலவு

“இன்னைக்கு மொட்டைமாடியில் படுத்தாலென்ன...?”

ஹின்சி புத்தகத்தை மூடிவிட்டு அம்மாவை அதிர்ச்சியாகப் பார்த்தான். சாதாரணமாக இயற்கை ரசனையே இல்லாத அம்மா, இன்று.... அதுவும் பெளர்ணமி தினத்தன்று மொட்டை மாடியில் படுப்போம் என்கிறானே...!

“வேணாம் கொகு கடிக்கும்”

எதிர்பார்த்தது போலவே அப்பாவிடம் இருந்து சாதகமான பதில் வரவில்லை. ச்சே... இந்த ரெண்டுபேரூமே மோசம். அனுபாமா வீட்டில் அடிக்கடி மொட்டைமாடியில்தான் படுப்பாங்களாம். ரமேசின் பாட்டி இன்னுமே நிலா காட்டித்தான் சோறுட்டுவதாய் ரமேஸ் சொல்லியிருக்கிறான்.

இன்று எப்படியாவது அப்பாவை தாஜா பண்ணிட வேண்டியதுதான். நகத்தை கடித்துக்கொண்டே ஹின்சி அப்பாவிடம் போனாள்.

“அப்பா...”

நிமிராமலேயே “ம்” என்றார் சபாபதி.

“அப்பா...”

“என்ன வேணும்”

சபாபதியின் மடியில் அமர்ந்து, விரல்களை மடக்கிவிட்டுக்கொண்டே ஹின்சி கேட்டாள்.

“இன்னைக்கு மட்டும் மொட்டைமாடல படுப்போமா...?”

“வேண்டாண்டா பனி கொட்டும், கொசு கடிக்கும்... அப்பறம் செல்லத்துக்கு காய்ச்சல் வரும்”

“நாளைக்கு ஸ்கூலும் இல்ல..... பள்ளப்பா பள்ள... பள்ள... பள்ள...”

ஹின்சி கெஞ்சினாள்.

அதற்கு மேலும் சபாபதியால் மறுக்கமுடியவில்லை. சரியென ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார்.

ஹின்சி அம்மாவின் கையில் தொங்கிக்கொண்டே அவசரப்படுத்தினாள்.

“அம்மா சாப்பிட ஏதாவது கொண்டு போகலாமா...?”

“மஹாம், பஸ் துலக்கியாச்சு”

“தன்னியாவது எடுத்துக்கவா?”

ஹின்சிக்கு தலைகால் புரியாத சந்தோசம். எத்தனை நாளைய கனவு. நிலாவை பார்த்துக்கொண்டிருப்பதென்றால் அவனுக்கு அப்படியொரு விருப்பம். அதுவும் பெளர்ன்மி நிலவு இருக்கிறதே, அதைப் பார்த்துக்கொண்டே ஆயிரம் கதை பேசலாம். தன் ரசனையை ‘பெரியத்தனம்’ என்றும் நிறையப்பேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ரசிப்பதற்கு வயது ஒரு தடையா என்ன...? ஏனோ நிலா ஆண்டவனின் அற்புதப் படைப்பென்றே ஹின்சிக்கு தோன்றியது.

போன்மாதம் தமிழ் செக்சர் சொல்லும்வரை, நிலா தன்கூடவே நடந்து வருவதாய்தான் ஹின்சி நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒருமுறை எல்பிரட்மாஸ்டரிடம் இங்லிஷ் டியூன் முடிந்து நண்பர்களுடன் நடந்து வரும் போது எல்லோருக்குமே பெரிய சந்தோகம்.

பானு சத்தியம் பண்ணி சொன்னாள் நிலா தன் வீட்டு வானத்தில்தான் இருந்ததாம். ரமேஷம் சண்டைப்பிடித்தான். பாட்டி நிலாச்சோறும் ஊட்டினாளாம். ஹின்சிக்கு தெரியும் வீட்டுக்குள் போகும் வரை நிலா

தன்கூட்டத்தான் வந்ததென்று. ஒருவேளை வீட்டுக்குள் சென்றபின் வேறொங்கும் போயிருக்குமோ...!

தமிழ் மச்சர் நிலாபற்றி சொல்லிக் கொடுத்தப்பின் எல்லோருக்குமே சிரிப்பு. ரமேஸ் வந்து தலையில் குட்டிவிட்டு

“சொன்னேனே கேட்டியா....?” என்றான்.

“பொய் சொல்லாதடா உனக்கும் இப்பதான் இந்த விஷயம் தெரியும்”

பானு திரும்பவும் ரமேசின் தலையில் குட்டப்போனாள்.

“சரி சரி யாரும் சண்டைபோட வேணாம். இப்போதான் உண்மை தெரிஞ்சிடுக்கே. இனி ஒவ்வொரு பெளர்ணமிக்கும் எல்லாரும் நிலா பார்த்துடுதான் தூங்கனும் சரியா...?

ஹின்சிதான் இந்த ஜியாவை சொன்னாள். எல்லோருக்கும் இது பிடித்துப்போக, ஆழோதித்து விட்டனர்.

அதற்குப்பின் ஒவ்வொரு மாதமும் பெளர்ணமிக்கு அடுத்த தினம் ஸ்கூலில் நிலாக் கதைதான். நிலாவில் ஒளவைப்பாட்டி தெரிந்தாளாம். விளக்கு எரிந்ததாம் ரமேஸ் பொய்யாகவெல்லாம் கதை சொல்லுவான். பானு, தான் நிலாப்பாட்டு பாடியதாய் பெருமையிடப்பாள். ஹின்சிக்கு என்ன சொல்லுவதென்றே தெரியாமலிருக்கும். இறுதியில் தானும் நிலாச்சோறு தின்றதாய் பொய்விடுவாள்.

ஒரு தடவை தாங்கமுடியாமல் அழுது கொண்டே ஹின்சி உண்மையைச் சொல்லிவிட்டாள்.

“பானு, நான் இதுவரைக்கும் நைட்ல நிலா பார்த்ததே இல்ல தெரியுமா...? எப்ப கேட்டாலும் காச்சல் வருஞ்னு அம்மா விடமாட்டாங்க. அப்பாவும் அம்மாவும் எப்ப கேட்டாலும் சண்டை போட்டுட்டே இருப்பாங்களா..... நானும் தூங்கிடுவேன்”

பானுவிற்கு ஹின்சியை பார்க்க பாவமாய் இருந்தது, அம்மாவும் அப்பாவும் அடிக்கடி சண்டை போட்டுக்கொள்வதாய் ஹின்சி வருத்தப்படுவாள். அப்பா

எது கதைத்தாலும், அம்மா எதிர்த்து பேசவாளாம். அம்மா விரும்பும் எதையுமே அப்பா விரும்புவதில்லையாம். அம்மா நீலச்சட்டை போட சொன்னால், பச்சை சட்டைதான் அழகென்று அப்பா ஏசவாராம்.

தனக்கு எல்லா வசதியும் இருந்தாலும் எங்கோ ஒரு குறையிருப்பதாய் ஹின்சிக்கு தோன்றும். அது என்னவென்று கண்டுப்பிடிக்க முடியாமல் அந்த பிஞ்சு தனக்குள்ளேயே வெதும்புவாள்.

எது எப்படியோ இன்றாவது அம்மாவும் அப்பாவும் ஒத்துக் கொண்டார்களே அதுவும் பெரிய சாதனைதான். ஹின்சி தன் புது பொம்மையையும் அணைத்துக்கொண்டே மொட்டைமாடிக்கு ஏறிப்போனாள்.

நிலாவில் பால்வெளிச்சத்தில் அந்தத்தெருவே குளித்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. இதமான குளிர்காற்று ஆடைக்குள் ஊடுருவி மயிர்க்கால்களை கூச்செறிய செய்ய, ஹின்சி கண்களை மூடி அதை அனுபவிக்கத்தொடங்கினாள்.

“தேவையா இது இன்னைக்கு தூங்கின மாதிரிதான்”

அப்பா முன்முனுத்துக்கொண்டே பாயை விரித்தார்.

“நூளம்புச்சுருளை கொஞ்சம் எடுத்திட்டு வருவீங்களா....?”

அம்மா சொன்னதை அப்பா கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

“உங்களைத்தான் சொல்லேன். நூளம்புச்சுருளை கொஞ்க...”

அம்மா முடிக்க முன்னமே அப்பா தொடங்கி விட்டார்.

“உனக்கு தேவையிருந்தா போய் எடுக்க வேண்டியது தானே... சும்மா இருந்த பிள்ளையை கிண்டி விட்டதும் இல்லாம, நூளம்புச்சுருளாம் நூளம்புச்சுருள்”

“முடியல்லன்னா முடியாதுன்னு சொல்லுங்க...”

அவர்களுக்குள் சண்டை முற்றிக்கொண்டே போனது. “ஒரு மண்ணாங்கட்டியும்” வேணாம். வா ஹின்சி கீழ் போகலாம்.

ஹின்சி அம்மாவின் கையை உதறித்தள்ளிவிட்டு அப்பாவிடம் போய் படுத்துக்கொண்டாள். ஒருவாறு அவர்களது வாய்த்தர்க்கமும் நின்று போனது. அம்மா ஒருபக்கம் ஒருக்களித்து தூங்குவது போல் இருந்தாள். அவள் பாவனைதான் செய்கிறாளென ஹின்சிக்கு புரிந்தாலும் அவளை எழுப்பாமல் அப்பாவுடன் மல்லாக்கப்படுத்து நிலாவை நோட்டம் விடத் தொடங்கினாள்.

ஏனோ தெரியவில்லை ஆகாயமும் நிலாவும் நட்சத்திரங்களும் கைதொடும் தூரத்திற்கு வந்துவிட்டாற் போல ஹின்சியின் மனம் சூத்தாடியது.

“அப்பா உங்களுக்கு நிலா பிடிக்குமா....?”

“பிடிக்கும்”

“எவ்வளவு பிடிக்கும்....”

“நிறையப்பிடிக்கும்”

“நிறையனா எவ்வளவு”

சபாபதிக்கு பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. மெளனமாகிவிட்டார். அவளே தொடர்ந்தும் தன்னை மறந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“எனக்கும் நிறைய பிடிக்கும்ப்பா. உங்களைவிட, அம்மாவை விட, பானுரமேஸ் சீதா... இவங்களைவிட ஏன்! இந்த பொம்மையைவிட ரொம்ப பிடிக்கும். அங்கபாருங்க... நிலா எவ்வளவு அழகா, சுத்தமா பிரகாசமா... எனக்கு நிறைய்...யப்பிடிக்குதுப்பா. நிலா பார்த்துக்கிட்டே படுக்கணும், அம்மா என் தலையை கோதிட்டே கதை சொல்லணும், உங்க மடியில இருந்து சாப்பிடணும். அப்பறம் மூன்றேருமா பாட்டுப்பாடனும் ஒடிப்பிடிச்சு விளையாடனும், தலையணை சண்டை போடனும், பூக்கன்று வளர்க்கணும்... இப்படி நிறைய ஆசயிருக்குப்பா. ஆனா எதுவுமே உங்களுக்கு தெரியாது. கேட்கவும் மாட்டெங்க. பானுவோட அம்மாவும் அப்பாவும் சண்ட போடவே மாட்டாங்களாம். அவக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுமா...?”

ஒரு பத்துவயது குழந்தை பேசுவதை போல ஹின்சி பேசவில்லை. ஆனால் அவள் சொன்ன அத்தனையுமே சபாபதியை யோசிக்க வைத்தது.

“அப்பா, நிலாவுக்கும் அப்பா அம்மா இருப்பாங்களா...?”

“சாமியோட புள்ளதான் நிலா” சபாபதி யோசித்தப்படியே பதில் சொன்னார்.

அப்போ நிலா விரும்பினதெல்லாம் சாமி கொடுப்பாரா...?”

அவள் விடாமல் கதைத்துக்கொண்டே இருந்தாள். சபாபதி குழந்தையை மெதுவாக தன் பக்கம் திருப்பி, தலையை வருடிக்கொடுத்தப்படி அணைத்துக்கொண்டார்.

நிலா ஞாபகத்துடனேயே ஹின்சி தூங்கிப்போனாள். சபாபதியால் தூங்க முடியவில்லை. அவருக்கு நெஞ்சு வலிப்பது போல் ஒரு உணர்வு.

இடையிடையே மூக்கை உறிஞ்சி உறிஞ்சி மெலிதாய் விம்மும் சத்தம் வேறு. சபாபதிக்கு மனைவியின் மனநிலை புரிகிறது. இவ்வளவு நேரமும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை அவளும் கேட்டுக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். மனைவி அழுவதை சபாபதியால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அவளையும் தன்னுடன் அணைத்து, ஆறுதல் சொல்ல வேண்டுமென்று... அவள் கண்ணீரை தன் இரு கைகளாலும் துடைத்து விட வேண்டுமென்று... இன்னும் இன்னும் எப்படியெல்லாமோ அவரது மனம் அவாவுகிறது. ஆனாலும் ஏதோ ஒன்று..... ஏதோ ஒன்று அதைத் தடுக்கிறதே....!

சபாபதிக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. அடுத்த பெளர்னாமிக்கு முதல் அந்த ஏதோ ஒன்று செத்துப்போய்விடுமென்று.

சுட்டிரானி

ரவை உருண்டை

சமயலுக்குள்ளும் இத்தனை வித நுட்பங்களா...? சரியான முறையில் அளவான பதத்தில் தேங்காய்ப்பூவை வறுக்க வேண்டுமாம். மஞ்சளையும் சிவப்பையும் கலக்கும் போது ஒருவித நிறம்வருமே...! அப்படியொரு பொன்னிறத்தில்தான் இருந்தது வறுபட்ட அந்த தேங்காய்ப்பூ. அதை அப்படியே ரவையுடன் கலந்து இன்னும் ஏலம் முந்திரி என வகைவகையாய் சேர்த்து. அதற்குள் காய்ச்சிய சீனிப்பாகை விட்டு சுடச்சுட உருண்டைகள் பிடித்துக்கொண்டிருந்தாள் அம்மா.

எங்கள் வீடுகளிலெல்லாம் பலகாரம் செய்வதென்றால் ஒன்று தீபாவளியாயிருக்கும் அல்லது வருடப்பிறப்பாகத்தான் இருக்கும். இடைப்பட்ட காலங்களில் அவற்றைக் காண்பதென்பது பெரிய அதிசயம். அதுதான் அதிசயமாய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். என் ஊகம் பிழைக்கவில்லை. கீழ்வீட்டு கோமதி வயக்க்கு வந்துடிச்சாம். சோறுகட்டி போகத்தான் அம்மா இந்தப்பாடு படுகிறாள். எனக்கும் பெரிய சந்தோசம். ஒவ்வொரு மாதமும் யாராவது வயக்குவந்தால் நன்றாயிருக்குமே என்று தோன்றியது.

இந்த ரவை உருண்டைகள் ஒன்றும் அத்தனை சாதாரணமான விஷயமல்ல. பழசாகத்தான் சுவையும் அதிகமாகும். கண்களை மூடிக்கொண்டே கஷ்டப்பட்டு கடித்து மெதுவாய் மெல்லும் பொழுது. அதற்குள் இருக்கும் இனிப்புச்சவை எச்சிலுடன் கலந்து... ரவைமா உதிர்ந்து... நினைக்கும்போதே எனக்கு நா ஊறுகிறது.

அம்மா செய்யும் பலகாரங்கள் நாட்பட்டதும் இறுகி கடிக்கவே முடியாது போய்விடும். அப்பாவும் அன்னனும் சேர்ந்து சிலநேரம் அம்மாவைக் கிண்டலடிப்பதுண்டு. உங்கம்மா செய்த பலகாரத்தை இரும்பாலாதான் உடைக்கணுன்னு அப்பா சொல்லிச் சொல்லி சிரிப்பார். அம்மாவுக்கு கோபம் வருமாவென தெரியவில்லை. சிரித்துக்கொண்டே அமைதியாகிவிடுவாள்.

எத்தனை இறுக்கமாக இருந்தாலென்ன ஒன்றையும் வீணாக்காமல் சாப்பிடுவதில் நான் பலே கெட்டிக்காரி.

ஏனோ தெரியவில்லை ஒரு சில பொருள்களை பார்க்கும்போது தவிர்க்கமுடியாமல் சில ஞாபகங்கள் வந்து விடுகின்றன. இந்த உருண்டைகளை கடிக்கும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் மனதிற்குள்ளும் இனிக்கத்தவறுவதேயில்லை.

குட்டைப்பாவைடையுடன், மண்ணுக்குள்ளும் கல்லுக்குள்ளும் ஓட்டத்திரிந்த என் பெதும்பைப் பருவமது. அந்தத் தோற்றத்தை நினைக்கும் பொழுது சிரிப்புத்தான் வருகிறது. நெற்றியில் ஒரு பெரிய கறுப்புப் பொட்டு, என்னைய் வைத்து வாரிய தலைமுடி, எப்பொழுதும் உதட்டில் ஒரு சிரிப்பு... ஓ! எத்தனை இன்பமான காலமது. தாயம் விளையாடுவதிலும் நொண்டி விளையாடுவதிலும் நான் சூரப்புவி. எத்தனை கஷ்டப்பட்டாவது நொண்டிப்பெட்டியில் ஒரு பழும் போட்டுவிடுவேன். என்னிய நேரமெல்லாம் விளையாடி... சண்டைபிடித்து... ஆடி... பாடி... என் நான் பெரியவளானேன் என்றுகூட சிலசமயம் தோன்றுகிறது.

அப்போது எனக்கு காதல் தெரியாது. காமம் தெரியாது பொய்சொல்லத் தெரியாது எல்லோரும் குழந்தைகளாகவே இருந்துவிட்டால் உலகில் குற்றங்களே நடக்காது போய்விடுமோ...!

நானென்றால் அப்பொழுதே குறும்புக்காரிதான். எனக்கு நன்றாக ஞாபகத்தில் இருக்கிறது அந்தச் சம்பவம். யாரோ தூரத்து வழியில் மச்சானாம். அண்ணனுடன் தங்கிப்படிப்பதற்காய் வந்திருந்தான். பார்ப்பதற்கு என்னைப்போலவே இருப்பான். கொஞ்சம் உயரம் அதிகம். முடிவளர்ந்திருக்கவில்லை மற்றப்படி என் சட்டையை போட்டுப்பார்த்தால் என்னைப் போலவேதான் இருந்திருப்பான். அப்படியொரு உருவ ஒற்றுமை.

இந்திராணி சீச்சர் ஒருதடவை

“உங்க மகள்தான் கால்சட்டை போட்டிருக்குன்னு நினைச்சேன்” என்று அம்மாவிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

எப்படியோ எனக்கு அவனைப் பிடித்துப்போயிற்று. எது சாப்பிட்டாலும் பாதி பியத்து எனக்கு கொடுத்துவிடுவான். நான் எத்தனை

சண்டைபோட்டாலும் என்னை அடிக்க எத்தனிக்க மாட்டான். அப்போது 'மின்டி' என்றொரு பபள்கம் பாவனையில் இருந்தது. தோடம்பழுச் சுவையுடன் பச்சை வண்ணத்தில் இருக்கும். விலையும் ஐந்துரூபாவிற்கு அதிகம்தான். அப்போதெல்லாம் ஐந்துரூபாயென்பது எங்களுக்கு பெரியகாசாய் தெரியும். ஆனாலும் எப்படியாவது ஒன்றை வாங்கி பொக்கட்டுக்குள் ஒளிய வைத்திருந்து எனக்குமட்டும் தெரியாமல் கொடுப்பான். அவன் என் அப்படிக் கொடுத்தான் நானும் ஏன் அதை களவாய் சாப்பிட்டேன் என்று இப்போதுவரை என்னால் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை.

யாரும் உரத்துக்கதைத்தாலே பயந்துபோய், அம்மாவின் சேலைக்குள் ஒளியும் அந்த வயதிலேயே எனக்குள் காதல்....! சிரிக்காமல் வேறென்ன செய்வது...?

இப்படியிருக்கும் போதுதான் தீபாவளிப்பண்டிகை வந்தது. எல்லோரும் மருத்துநீர்வைத்து குளித்து, பட்டாசு வெடித்து ஒரே கும்மாளம். அம்மா வகைவகையாய் பலகாரம் செய்து வைத்திருந்தாள். பயத்தம் பணியாரம். அரிசிப் பணியாரம், முறுக்கு, வடை.... இவைகளுடன் எனக்கு ரொம்பவும் பிடித்த ரவை உருண்டையும் இருந்தது. ஆச்சரியம் என்ன வென்றால் அவனுக்கும் ரவை உருண்டைதான் நிறையப்பிடிக்குமாம்.

எனக்கு ஒரே அவஸ்த்தையாய் இருந்தது. சாமி கும்பிட்டு முடியும்வரை எதையும் எச்சில் படுத்தக் கூடாதென்பது அப்பாவின் உத்தரவு. உருண்டை தின்பதற்காய் மனம் அலைந்துக்கொண்டே இருந்தது. அந்த நேரம்தான் பேக்கையும் தூக்கிக்கொண்டு வந்து நின்றான். வீட்டுக்கு போகிறானாம். அப்பா வரச்சொன்னாராம். எனக்குள் ஏமாற்றமாய் இருந்தாலும் நான் வெளியில் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

அவன் போய்மறையும் வளைவு முடியும் வரை கைகாட்டிக்கொண்டே நின்றேன். பிறகெப்படி உருண்டை சாப்பிடுவது...? ஆனாலும் சிறிது நேரத்தில் எல்லாம் மறந்து விளையாட ஒடிப்போகும் குழந்தைப் பருவமது.

தீபாவளியும் முடிந்தது. ஒருநாள்... இருநாள்... மூன்றாம்நாள்... நாட்கள் நகர நகர பலகாரங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சம்மாய் குறையத்தொடங்கின. அவனும் வந்தபாடாயில்லை. என்ன நினைத்தேனோ தெரியவில்லை ஒரு பத்து ரவை உருண்டைகளை தெரியாமல் திருடி என் உடுப்புக்களுடன் ஒளியவைத்துவிட்டேன்.

அப்பாடா...! இனி அவன் வந்ததும் தெரியாமல் கொடுக்கலாம்.

எல்லா உருண்டைகளும் தீர்ந்தபின், அண்ணன் கேட்டான்.

“ரவை உருண்டை முடிஞ்சிட்டதோம்மா...?”

“உன் தங்கச்சிதான் முடிச்சிருப்பாள்”

எனக்கு திகீர் என்றது. மாட்டினேனன்றால் கதை கச்சேரிதான். அண்ணன் கிண்டி கிண்டி தேடி உருண்டைகள் தீர்ந்துபோனதாய் நம்பிவிட்டான். எல்லோரும் பலகார விஷயத்தை மறந்துபோன ஒருநாளில்தான் அவனும் வரலானான்.

அப்பா வேலிச்செடி வெட்டிக்கொண்டிருந்தார். அம்மாவும் சமயலுக்குள் முழுகியவளாய். இதுதான் சமயமென்று தோன்ற..... அவனது கையை பிடித்து தரதரவென இழுத்துச்சென்று பீரோவுக்குள் இருந்த உருண்டைகளை ரகசியமாய் அவனிடம் நீட்டுகிறேன். அவன் அதை வாங்குவதற்கு முன்னமே எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தவனாய் அண்ணன் என்மீது முட்டி மோத, பீரோ கதவு தடாரென அடிப்பட்டு உருண்டைகளைல்லாம் திசைக்கொன்றாய் உருள..... அந்த நேரத்தில் என் முகத்தை பார்த்திருக்க வேண்டுமே.....! அசடு வழிந்தது.

எப்போது நினைத்தாலும் சிரிப்புவரும் ஒரு நிகழ்வுதான் இது. ஆனால் இதற்குப் பின்னால் எங்கோ ஒரு இடத்தில் வலிப்பது ஏனென்றுதான் சத்தியமாய் புரியவில்லை. அவன் இப்போது எங்கிருக்கிறான் எப்படியிருக்கிறான் எதுவுமே எனக்கு தெரியவில்லை. தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் நான் நினைத்ததுமில்லை. ஆனால் நிச்சயமாய் எனக்குத்தெரியும் ரவையுருண்டைகளைப் பார்க்கும் தருணங்களில் அவனும் என்னை நினைப்பானாயிருக்கும்.

இப்போது, அம்மா ஒரு உருண்டையை எடுத்து என்னிடத்தில் நீட்டுகிறாள்.

சுவை பார்க்க வேண்டுமாம்.

தினகரன்

இன்னாம்பி ...

இன்னாம்பி சாரத்தை இறுக்கமாகக் கட்டிக் கொண்டான். அவன் முகத்தில் கோபம் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தது.

“யாருடா என் தம்பிய ஆடச்சது...?”

கையில் ஒரு சவுக்கு கம்பை வைத்துக் கொண்டு சத்தமாக கேட்டான். எவருமே பதில் பேசவில்லை, ராகுவின் கடைசித் தம்பி நாகராஜா மட்டும் மெதுவாய் புதருக்குள் தலையை இழுத்துக் கொண்டான். அவனுக்குத் தெரியும் இன்னாம்பி கையில் அகப்பட்டால் சம்பஸ்தானென்று. யாராயிருந்தாலும் கோபம் வந்தால் விளாசித் தள்ளி விடுவான் இன்னாம்பி.

மிஞ்சி மிஞ்சி போனால் இன்னாம்பிக்கு பதிமுன்று வயதுதான் இருக்கும். நல்ல கறுப்பு நிறமாய் மெலிவாக கட்டையாக இருப்பான். எப்போதுமே ஒரு நீல நிற சாரத்தை இறுக்கமாக கட்டியிருப்பான். ஸ்கூல் போகும் நேரத்தைத் தவிர மற்றய நேரங்களில் சேட் போடுவதே கிடையாது. நெஞ்சு விலா எலும்பெல்லாம் கூட வரிவரியாகத் தெரியும்.

இன்னாம்பி கெட்டவன் என்று சொல்வதற்கில்லை. கொஞ்சம் முன் கோபம் ஜாஸ்தி அவ்வளவுதான். தோட்டத்து ஸ்கூலில் தான் மூன்று வருடமாய் ஆறாம் வகுப்பிலேயே படிக்கிறானாம். பெரிய மாஸ்டர் கூட அவனை அடிப்பதில்லையாம். வெளியே காட்டிக் கொள்வதில்லையென்றாலும் அவர் இன்னாம்பிக்கு பயம் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும்.

முந்தியென்றால் அவன் எல்லோரிடமும் அடி வாங்கி... திட்டு வாங்கி வேலை செய்து கொடுப்பான். ஏன் ! பெரிய மாஸ்டர் வீட்டிலும் கொஞ்சநாள் வேலை செய்ததாய் கேள்வி. இன்னாம்பிக்கு அப்பா இல்லை. அப்பா

யாரென்று யாருக்குமே தெரியாது. அவனுக்கும் கூட. அம்மா மட்டும்தான். அவனும் ஒரு நோஞ்சான். சதா வருத்தம் வருத்தம் என்று ஆஸ்பத்திரி வாசலிலேயே, காவல் கிடப்பாள்.

இன்னாம்பி தன் வீட்டில் கஷ்டமென்று எங்காவது வேலை செய்து கொடுத்து நோத்திற்கு வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்வான். இவையெல்லாம் அப்போதைய நிலை. இப்போது அவன் குபேரன். ஒரு நாளைக்கு ஆயிரத்திற்கு குறையாமல் உழைக்கிறானாம்.

எது முடியுமோ முடியாதோ...! மரமேறுவதில் இன்னாம்பியை மிஞ்சவார் யாருமில்லை. விசேஷசமாக பாக்குமரம். காலில் கயிற்றுச்சுருளையும் சுற்றிக் கொண்டு, சரக் சரக்கென்று தாவி அவன் மரமேறும் ஸாவகமே தனிதான். பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் உடலெல்லாம் ஒருகணம் புல்லரித்துப் போய்விடும். உச்சிவரைக்கும் போய், மரத்தோடு சரிந்து, புரண்டு பாக்கு புடுங்குவான். அவன் மரநுணியில் நிற்கும் சில சந்தர்ப்பங்களில் பலமாய் காற்று வீசும். அப்போதெல்லாம் கீழே நிற்பவர்கள்

“போதும் இன்னாம்பி இறங்கி விடு... இறங்கி விடு...” என்று கத்துவார்கள். எத்தனை பேர் எத்தனை கத்தினாலும் அத்தனை மரத்திலும் பாக்குப் பிடுங்கி விட்டுதான் இறங்குவான். அனேகமாக மரங்கள் பக்கம் பக்கமாக இருப்பதால் ஒரு மரத்தில் ஏறினாலே போதும். உள்ள அத்தனையிலுமே பாய்ந்து பாய்ந்து ஒரு வழி பண்ணி விட்டுதான் இறங்குவான்.

நாட்டுக்கு போனால் இன்னாம்பிக்கு நிறைய ஸாபம் கிடைக்கும். ஒரு மரத்திற்கு பத்து ரூபா கணக்கில் கொடுப்பார்கள். புஞ்சிபண்டா மட்டும் மரத்திற்கு பதினைந்து ரூபா கொடுத்து பகலைக்கு சாப்பாடும் கொடுப்பாராம்.

இன்னாம்பிக்கு புஞ்சிபண்டா வீட்டில் சாப்பிட கொள்ளள ஆசை. தன் வீட்டில் காய்ந்த ரொட்டியும் பலாக்காவும் சாப்பிட்டு சாப்பிட்டு புளித்து போன அவனுக்கு புஞ்சி பண்டா மனுசியின் சமயலில் அதிக பிரியம். சுண்டல், வத்தல், வதக்கல் என்று அவள் அற்புதமாய் சமைப்பாளாம். தின்று விட்டு வந்து ஸயமே சொல்லித்திரிவான். வரும் போதும் எப்பாடு பட்டாவது ஆயிரத்திற்கு குறையாமல் கொண்டுவந்து விடுவான். சின்னப்பையனாய் இருந்தாலும் இன்னாம்பிக்கு நல்ல முயற்சி. குறைந்த நூறு மரமாவது தாவாமல் ஓய மாட்டான்.

ஒரு தடவை அப்படித்தான் பியதாசவின் கள்ளு மரத்தில் பூ சீவ ஏறினானாம். அவன் கெட்ட நேரம் கால்தவறி கையிலிருந்த கத்தியுடன் விழுந்து, அந்த கத்தி நெஞ்சை கிழித்து விட்டிருந்தது. இன்னுமே கூட அந்தத் தழும்பு மறைந்ததாய் தெரியவில்லை. அந்தக் காயத்திற்கு மருத்துவம் பார்க்க வேணும் பியதாச காசுதாவில்லை யென்று இன்னாம்பியின் அம்மா பெரிதும் குறைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளை நம்பி எதையாவது கதைத்து விடவும் பயம்.

“சிங்களவன் சிங்களவன் தான் வேலை வாங்கினா உடனே காச குடுத்துப்புடுவான்....”

என்று அப்படியும் கதைத்துக் கொள்ளுவாள்.

அவனுக்கு ஒரே பெருமிதம். இப்போது வீட்டில் எந்த கஷ்டமும் இல்லை. தனக்கும் துணிமணி தாரளமாய் கிடைக்கிறது. தன் ஒத்தப்பிள்ளை தலையெடுத்தப்பின் இனியென்ன குறை... இப்படியொரு எண்ணம் அவனுக்கு.

இன்னாம்பி மட்டும் என்ன சும்மாவா...! யாருக்கும் பயப்படுவதோ அடிபணிவதோ இல்லை. இருப்பினும் ஏதோ ஒரு அக்கறை, விடாமல் ஸ்காலுக்கு மட்டும் போய் வருவான்.

தோட்டத்து ராசாக்கடை முதலாளி இன்னாம்பியிடம் கேட்டார்.

“என்டா இன்னாம்பி... தெனோ ஒழைக்கிறத என்னடா பண்ணுற...?”

“ம்... சொல்லனுமாக்கும்”

அவன் முகத்தை தூக்கி வைத்துக் கொண்டான்.

“சும்மா சொல்லுடா. கையில காலுல காச புராது, நீயும் பெரிய மனுசனாகிட்ட...”

முதலாளி கொஞ்சம் கிண்டலாகவேதான் கேட்டார். இன்னாம்பி தலையை சொறிந்து கொண்டே சொன்னான்.

“வீட்டு செலவு ஒஸ்குல் செலவு எல்லாத்தையும் நம்பல்ல பாக்குறோம்...”

அது சரி பாக்கு புடுங்குறியே... மரத்துக்கு எவ்வளவு கணக்குல குடுக்குறாங்க...”

“பத்து ரூபா”

“அட அநியாயமே...! பத்தா? அவங்களுக்கு வருமானம் எவ்வளவுன்னு தெரிமாடா ஒனக்கு...?”

“எவ்வளவா இருந்தா எனக்கென்ன...?”

“இல்லடா இன்னாம்பி அவனவன் பாக்கு வித்து லட்சக் கணக்குல சம்பாதிக்கிறான். புடுங்கி குடுக்கிற ஒனக்கு பத்துதானா...?”

இன்னாம்பிக்கு யோசிக்கத் தெரியவில்லை. ‘ச்சு...’ என்று சலித்தபடி ஒழிவிட்டான்.

முதலாளி சொன்னதில் எந்த பிழையும் இல்லை. இப்போது பாக்கு நல்ல விலை போகிறது. இரண்டு பாக்கு மரம் இருந்தாலே போதும் காலத்தை ஒட்டிவிடலாம். தோட்டத்தில் உள்ளவர்களிடமென்றால், அவ்வளவாக வயல்களோ மரங்களோ, கிடையாது. ஆனால் நாட்டுப்பக்கம் திரும்பும் போதே மரம், மட்டம், சோலை என்று ஒரே அமர்க்களமாய் இருக்கும். எப்படியும் ஒவ்வொருத்தனும் ஏக்கர் கணக்கில் மரம் நாட்டி வளர்த்திருப்பான். ஒப்பிட்டு ரீதியில் பியதாசவிற்கு தான் அதிக காணி உரிமையாம். அவன் முன்னொருமுறை முதலாளியிடம் சொல்லியிருக்கிறான்.

“நாட்டு பயலுக மரத்துக்கு ஐம்பது ரூபா கேக்குறது முதலாளி... அதுக்கு நம்ம தோட்டத்து பயலுக பரவாயில்லை பத்துரூபாயோட சங்கதி முடிஞ்சிறுதி...”

முதலாளிக்கு விஷயம் புரிந்தாலும் வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. வெளியே சொல்லி கதையை பரப்பி விட்டாலும் அவருக்குத்தான் பாதகமாய் முடியும். பியதாச தோட்டத்துப் பக்கம் வரும் போது வாழைத்தார், மரக்கறி அது இதுவென்று தொகையாய் கடையில் போட்டுவிட்டு ஆறுதலாய் பணம் வாங்கிக் கொள்வதுண்டு. இப்போ, தானே எதையாவது சொல்லி வைத்து தனக்கே விணையாய் அமைந்து விட்டால்...!

என்றாலும் முதலாளிக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. இந்த அப்பாவி சிறுக்களை ஏமாற்றி பல லட்சம் இலாபம் பெறும் அவர்களை சகித்துக்கொள்ள முதலாளியால் முடியவில்லை. அதனால் தான் இன்னாம்பி காதில் லேசாக ஊதி வைத்தார்.

பாவம் அவன் சின்னப்பையன். அவனுக்கு என்ன விளங்கிவிடப் போகிறது...? பத்து ரூபாய் காக்காய் உயிரைப் பணயம் வைத்து உழைக்கிறான். ஒன்று கிடக்க ஒன்று ஆனால் யார் பதில் சொல்வது...? கிடைத்தவரை லாபம் என்று உடனே ஒதுங்கி 'ஒன்றும் தெரியாதே' என்று கையை விரித்து விடுவான்கள் அந்த நாட்டான்கள்.

முதலாளி மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டார். எப்படியாவது இதை இன்னாம்பிக்கு புரியவைக்க வேண்டுமென்று. அவன் ஒருவனுக்கு புரிந்தாலே பெரிய விடயம். அவன்தான் மற்ற லயத்து பயல்களையும் காவிக்கொண்டு போய் வருவது.

அன்று விடுமுறை தினம். சனி, ஞாயிறு தவிர இடையில் எந்த விடுமுறை வந்தாலும் அது போயா தினமென்றுதான் இன்னாம்பி நினைப்பான். அப்படி நினைத்துதான் நாட்டுக்கு போவதற்காய் ஆயத்தமானான். அத்தகைய தினங்களில் போவதுதான் இன்னாம்பிக்கு விருப்பம். காரணம் அங்கு அனேகர் பன்சலைக்கு போய் விடுவதால் மாங்காய் அடித்து தின்னக்கிடைக்கும். முடிந்தால் வீட்டுக்கு கொண்டுவந்து விடுவான்.

அன்றென்றால் அவன் நினைத்து நிறைவேறவில்லை. புஞ்சிபண்டாவின் பெண்டாட்டி வீட்டில்தான் இருந்தாள். இன்னாம்பியை கண்டதுதான் தாமதம். ஒரு படங்கு பேக்குடன் அவனை ஈரப்பலா மரத்தடிக்கு கூட்டி வந்தாள்.

இன்னாம்பி அன்னாந்து மரத்தைப் பார்த்தான். அப்பாடா...! அவனுக்கே ஒருகணம் சிலிர்த்துப்போனது. எத்தனை பெரிய மரம் அது...! அடி நன்றாகப் பருத்து, இடையிடையே கிளைகளும் பெரிய பெரிய வாதுகளும் நல்ல அகன்ற இலைகளுமாய்... பார்த்து வரையவென்றால் மரம் நல்ல அழுகுதான். ஏறுவதை நினைத்தால் தான்...!!

முகத்தில் அடித்தாற் போன்று சொல்லி விட்டான் இன்னாம்பி.

“ஏலாது நோனா பயமா இருக்கு”

அவளென்றால் விடுவதாய் இல்லை. என்னென்னவோவெல்லாம் சொல்லி அவனை மரத்தில் ஏற்றிவிட்டுதான் ஓய்ந்தாள்.

இன்னாம்பிக்கு ஆரம்பத்திலேயே கால் நடுங்கியது. செத்துப்போன பழனிமாமாவை துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு நடுங்கியபடியே ஏற்ற தொடங்கினான்.

மெதுவாய் தாவி அடுத்த கிளைக்கு வந்துவிட்டான். அப்படியே அடுத்தகிளை... அடுத்தகிளை... அடுத்தகிளை... ஏனோ தெரியவில்லை ஏறியதில் இருந்தே மரத்தில் இருந்து விழுந்து இறந்தவர்களின் பட்டியல் இன்னாம்பி மனதில் ஓடத்தொடங்கியது. போன மாதம் தான் சடையா செத்துப் போனான். ஐயோ கடவுளே...! அதுசூட ஈரப்பலாமரத்தில்தான். சடையா விழுந்து சிதறிக்கிடந்த கோலம் அவனுள் நிழலாடத் தொடங்கியது.

இப்போது இன்னாம்பியின் கைகளும் நடுங்க... முகமெல்லாம் பயங்கரமாய் வேர்க்கிறது. இவ்வளவு அவஸ்தையுடன் ஏறி காய் பறிப்பதை விட பேசாமல் இறங்கிவிடலாம் என்று கீழே உள்ள கிளையில் கால்வைக்கப் பார்க்கிறான். அப்படியே நகர்ந்து மரத்தில் ஊர்ந்து ஒரு பெரிய அகன்ற இலையில் கால் வைத்தான். இலையின் காம்பு கழன்று வேகமாய் கீழே விழுந்து விடுகிறது. சூடவே இன்னாம்பியும்... அவனது அம்மாவென்ற அலறவும்.

இன்னாம்பியை தூக்கிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடுகிறார்கள்...

“ராஸ்கல் அவனுக்கு நன்றாய் வேண்டும்” திருட வந்து விழுந்து விட்டானென்றும் இனி நாட்டுப்பக்கம் அவனை வரவிடுவதில்லையென்றும் புஞ்சிபண்டாவின் பெண்டாட்டி ஊரே சொல்லித் திரிகிறாள்.

(தேசிய தொழிற்சங்க மத்திய நிலையம் நடத்திய
அகில இலங்கைச் சிறுக்கைப் போட்டியில்
முதலாம் பரிசீலிபற்ற க்கை)

கோடிப் பக்கத்தில் ஒரு பலாமரம்

ஞாயிற்றுக் கிழமையென்றால் போதும் சொல்லிவைத்தாற் போல
எல்லோருமே அந்த இடத்தில் கூடி விடுவார்கள். ஐந்தாறு வீடுகளைக்
கொண்ட அழகான லயம் அது. கோடிப்பக்கம்தான் அதன் சிறப்பே. அங்கே
நல்ல உயர்ந்து வளர்ந்த பெரிய பலாமரமொன்று நிற்கும். பாந்த கிளைகளும்,
குழுகுமுவன மொய்த்த இலைகளுமாய் கோடிப்பக்கத்திற்கே அந்த
பலாமரம்தான் அழகு. காற்றுடிக்கும் போதெல்லாம் சருகுகள் கொட்டி கொட்டி
வாசலெல்லாம் கோலம் போட்டது போல இருக்கும். அதிலே யாரோ வரைந்த
கிளித்தட்டு பெட்டியொன்றும் அழியாமல் அழுந்திப்போய்க் கிடக்கும்.

வழமைபோலவே எழுந்ததும் கோடிப்பக்கத்திற்கு ஓடிப்போன பாலுவிற்கு
அதிர்ச்சியாய் இருந்தது. எந்தச் சலனமும் இல்லாமல் கோடிப்பக்கம்
வெறுமையாய்க் கிடந்தது. பலாமரம் கூட ஏதோ ஒன்றை இழுந்துவிட்ட
துவளவுடன் இருப்பதாய்த்தான் பாலுவிற்கு தோன்றியது.

நேற்றைய சண்டையில் அந்த லயமே மூர்ச்சையாகிப்போனதென்னவோ
உண்மைதான். தன்னுடன் கூடப்படிக்கும் கண்ணாதம்பியின் வீடுதான்
தொங்கல் வீடாய் இருந்தது. கண்ணாதம்பியின் அம்மாதான்
கோடிப்பக்கத்தை கூட்டி, சாணி தெளித்து அழகாய் வைத்திருப்பாள். ஓரத்தில்
நான்கைந்து கனகாம்பரச் செடிகள் பூத்து சிரித்துக் கொண்டிருக்கும்.
ஆனால் இன்று கோடிப்பக்கம் கூட்டப் பட்டிருக்கவில்லை. ஆங்காங்கே
கோழியின் எச்சங்களும், அம்மாச்சி புள்ளையுடன் மண்சோறு ஆக்கிய
சிரட்டைகளுமாய் பார்க்கவே சகிக்கவில்லை. ஓடிப்போய் கூட்டுமாரை
எடுத்துவந்தான் பாலு.

“எங்க வாசலை மிதிச்சால் காலை வெட்டுவன்”

கண்ணாதம்பியின் கையில் கத்தியொன்றிருந்தது.

“அடேய் கண்ணாதம்பி நான் ஒன்னும் செய்யலடா”

“யாரையும் வர விடவேணான்னு எங்க அம்மா சொன்னிச்சி”

“வாடா வெளையாடுவோம் சண்ட போடாதுடா”

பாலு கெஞ்சினான். அவனுக்கும் பயம். கண்ணாதம்பி அவங்க அப்பாவை போலவே முரடன். சொன்னால் செய்திடுவான்.

நேற்று சும்மாதான் சண்டை ஆரம்பிச்சது. கடைசியில் வெட்டு குத்துன்னு பெரிய ரகளையாய் மாறி, பாலுவுக்கு நினைக்கவே உடல் சிலிர்த்தது.

ஒருபக்கம் கண்ணாதம்பி, மகேஸ், பெரியபுள்ளி, ராணி, சின்னதூரமாமா எல்லோரும் கிளித்தட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பலாமரத்து நிழலோரமாய் பாலுவும் அம்மாச்சியும் மண்சோறு ஆக்கி கொண்டிருக்க, கட்டையா பலாமரத்தில் ஏறி பழும் தேடிக்கொண்டிருந்தான். பணிய லயத்தில் “கல்யாணம் தான் கட்டிக்கிட்டு ஓடிப்போலாமா” பாட்டு சத்தமாய் போய்க்கொண்டிருந்தது.

இதையெல்லாம் பார்த்தபடி கண்ணாதம்பியின் அப்பா ரொட்டி தின்று கொண்டிருந்தார். பாலுவிற்கு எச்சி ஊறியது. கண்ணாதம்பி வீட்டுல நல்ல ருசியா ரொட்டி சுடுவாங்க. தேங்காப்பு நெறையப் போட்ட ரொட்டி நடுவில பிலாக்காய் கறி வச்சு அப்படியே கடிச்சி சுடச்சுட சாப்பிட்டா சும்மா எப்படி இருக்கும் தெரியுமா.....?

அந்த நேரம்தான் அவன் வந்தான். சின்னையாவாம் சின்னைய்யா. பாலுவிற்கு அவனைக் கண்டாலே பிடிக்காது. எந்த நேரமும் குடிச்சிட்டு திரிவான். சட்டைப்பையில் எப்பவும் ஒருகட்டு பீடியும் நெருப்பட்டியும் வச்சியிருப்பான். ஸ்டோர் வேல செய்யிறதாலை பகலைக்கும் குடிப்பானாம். அப்பதான் மேல்வலி தெரியாதாம். இருந்தாலும் அவனைப் பார்த்தாலே பாலுவிற்கு குமட்டிக்கொண்டு வரும். எல்லார்க்கூடவும் சண்டைபோடுவான். ஆ.....ஓ.....ன்னா கத்தியை காட்டி மிரட்டுவான். அந்த லயமே அவனுக்கு பயம். கண்ணாதம்பியின் அப்பா மட்டும் பயப்பட மாட்டார்.

ஏதோ ஒரு சிங்களப்பாட்டு பாடிக்கிட்டோன் சின்னைய்யா வந்தான். சார்த்தை ஒரு பக்கம் உயர்த்தி பிடிச்சுக்கிட்டே கிளித்தட்டு பெட்டியில உட்கார்ந்ததுதான், கண்ணாதம்பிக்கு சூருன்னு கோவம் வந்துரிச்சி.

“எழும்புங்க மாமா வெளையாடனும்” என்றான்.

“அப்பறமா வெளையாடுங்கடா”

“எழும்பாட்டி இதாலேயே அடிப்பேன்” கண்ணாதம்பி ஒரு கல்லைக் கையில் எடுத்து காட்டினான்.

“என்னாடா சொன்ன? ஓங்கொப்பன் மவனே ஒன்ன என்னப்பண்ணுறேன் பாரு”

என்றபடியே கண்ணாதம்பியின் தலையில் இரண்டு அடிவிட்டான் சின்னையா.

கண்ணாதம்பியின் அப்பாவிற்கு கோபம் வந்திருக்க வேண்டும். விறுவிறுவென வந்து கண்ணாதம்பியை இழுத்துக் கொண்டு,

“சின்னைய்யா, புள்ளைக் கெளையாடுற எடத்துல வம்பு பண்ணாம மரியாதையா போயிடு” என்றார்.

சண்டைபோடவென்றே வந்தது போல சின்னையா கத்தினான்.

“போகாட்டி.... போகாட்டி அடிச்சிருவியா? அடிடா பார்க்க ஆம்பளையா இருந்தா ஒத்தைக்கு ஒத்தை அடிடா பாக்கலாம். பொன்னப்பயலே”

“சின்னையா உன் சண்டித்தனத்தையெல்லாம் ஒங்க வயத்தோட நிப்பாட்டிக்க. அப்பறம் என்னை கெட்டவன்னு சொல்ல வேணாம்.”

“அதான் சொல்லிட்டேனே வந்து அடிச்ச பாருடா”
சொல்லிக்கொண்டே தன் சாரத்தில் செருகியிருந்த கத்தியை எடுத்துக்கொண்டான் சின்னையா. எல்லோருமே பயந்து போனார்கள். விபரீதம் புரியாமல் கத்தியை மேலும் கீழும் ஆட்டிய படியேபச்சை ஊத்தையில் ஏசினான்.

கண்ணாதம்பியின் அப்பா கத்தியை பறித்துவிட எத்தனையோ முறை முயற்சித்தார். இறுதியில் ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு

கிளித்தட்டுப்பெட்டி மேலேயே உருண்டு புரண்டு சண்டை போட்டுக் கொண்டார்கள். பாலுவிற்குப் பயத்தில் முத்திரம் கூட வந்து விட்டது. அம்மாவிடம் சொல்ல வீட்டுக்கு ஓடிப்போனான். கதவு சாத்தியிருந்தது. திரும்பவும் ஓடி வந்தவன் அப்படியே உறைந்துபோனான்.

எப்படி நடந்ததென்றே தெரியவில்லை. சின்னையா, கை கால் வயிற்றலாம் வெட்டுப்பட்டு ஒரே இரத்தமயமாகியிருந்தான். கண்ணாத் தம்பியின் அப்பாவிற்கும் மீசையில் வெட்டுப்பட்டு காயம் இருந்தது. கோடிப்பக்கம் சத்தமாயிருந்தது. சின்னையாவின் பொண்டாட்டி கத்திக் கொண்டே வந்து அவனை இழுத்துப்போய் விட்டாள். அதன்பின் அவரவர் வீட்டுக்கு போனவர்கள்தான் யாரும் வெளியே வரவில்லை.

விடுந்தால் எல்லாம் சரியாகுமென்று பாலு நினைத்தான். ஆனால் கண்ணாதம்பி தன்னை ஏன் வரவிடாமல் தடுக்க வேண்டும்? அதுதான் பாலுவுக்கு புரியவில்லை.

“அடேய் கண்ணாதம்பி வாடா சோறாக்கி வெளையாடுவோம். அம்மாச்சி புள்ளைய கூப்பிட்டா...?”
பாலு திரும்பவும் கெஞ்சினான்.

“போடா கிழிஞ்சு கழிசான் ஓருக்கா சொன்னா வெளங்காதா?”
பாலுவிற்கு கிழிஞ்சு கழிசான் என்றால் கோபம் வரும். சற்று தூரமாய் போய் நின்று கொண்டு,

“நீதாண்டா கொரங்கு மூஞ்சி” என்றான்.

“கொரங்கு மூஞ்சா...? இரு இரு இனிமே நீ எப்பிடி சோறாக்கி வெளையாடுறன்னு நானும் பாக்குறேன். இன்னைக்கு எங்கப்பா மரத்த வெட்டிருமே.... அப்பரம் எங்க போய் வெளையாடுவ.... எங்க போய் வெளையாடுவ....?”

சொல்லிக் கொண்டே ஆடிக்காட்டினான் கண்ணாதம்பி.

“என்னது மரத்த வெட்ட போற்களா? வேணாண்டா கண்ணாதம்பி. அந்த மரம் பாவம்டா. நான் வேணுன்னா என் கிட்டிப்புள்ள உனக்கு தந்திடுறேன். மரத்த வெட்ட விடாதடா?”

“உன் கிட்டிப்புள்ளும் வேணாம் ஒன்னும் வேணாம். மரத்த வெட்டிட்டா யாருமே கோடிப்பக்கம் வரமாட்டாங்கன்னு எங்கம்மா சொன்னிச்சி.”

பாலுவிற்கு இனம் புரியாத கவலை. அவன் சின்ன வயதிலிருந்தே அந்த பலா மரத்துடன் சினேகம் வைத்திருக்கிறான். நொண்டி, காக்காமுட்ட, கண்ணாழுச்சி, பம்பாம், கிளித்தட்டு எல்லா விளையாட்டுமே இந்த பலாமரத்து அடியிலதான் ஆரம்பிக்கும். அதை வெட்டிட்டால் வெயில் சுட்டெரிக்கும். எல்லா அழுகும் போய்விடும். என்ன செய்வது...? பாலு அதே இடத்தில் நின்றபடியே யோசிக்கலானான். பலாமரத்தை கட்டிப்பிடிக்க முயற்சி செய்தான். முடியவில்லை. மரத்தில் சாய்ந்தபடியே கொஞ்சநேரம் தேம்பி தேம்பி அழுதான். தொட்டுத்தடவி ஆசையாய் முத்தம் கொடுத்தான். ஒரு கருங்கல்லை எடுத்து ‘பாலு’ வென்று எழுதிவைத்தான். கீழே கொட்டிக் கிடந்த இலைகளைப் பொறுக்கி கவலையுடன் பார்த்தான்.

பச்சைப் பலா இலைகளை பறித்து ஈர்க்கு குச்சியால் குத்தி குத்தி தொப்பி செய்து போட்டுக்கொள்ள அந்த ஸயத்துப் பிள்ளைகளுக்கு கொள்ளை ஆசை. அம்மாச்சியும் பாலுவும் நீட்ட முடி செய்து போட்டுக் கொண்டு ஸயமெல்லாம் ஆடித்திரிவார்கள்.

இனியென்ன செய்யலாம்..? பாலுவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. செய்வதறியாது மரத்தைச் சுற்றி சுற்றி ஆடத்தொடங்கினான். கையை வீசிக்கொண்டு.... தலையை ஆட்டிக்கொண்டு..... இன்னும் வேகமாய் ஆடினான். தலைமுடியை குழப்பிப் கொண்டான். ஆவேசம் வந்தவனைப்போல் மரத்தில் மோதி மோதி விடாமல் ஆடினான்.

ஓடி வந்து பார்த்த கண்ணாதம்பி,

“ஐய்யோ! பாலுவுக்கு சாமி வந்திருச்சி” என்று சத்தமாய் கூச்சலிட்டான்.

“சாமியா.....? ஆஹா! இதுவும் நல்ல ஐடியாவா இருக்கே....”

பாலுவுக்கு உள்ளுக்குள் சிரிப்பு. இருந்தாலும் சாமியாடுவது போலவே நடிக்க ஆரம்பித்தான். மரத்தை விடாமல் பற்றிக் கொண்டான். ரொம்பவும் நடித்தால் மாட்டிக்கொள்வோ மென்று, கண்களை மூடிக்கொண்டே ஆடினான்.

யார் யாரோ வந்துவிட்டார்கள்.

“நேத்து ரொத்தம் சிந்தினதுமே நினைச்சேன். கோடிப்பக்கம் காளியாத்தா குடியிருக்கான்னு அடிச்சிக்கிட்டேன். யாராவது கேட்டங்களா? இப்ப ஆத்தாவே வந்திருச்சி.”

சொல்லிக்கொண்டே பாலுவின் தலை நடுவில் வைத்து ஒரு தேசிக்காயை வெட்டி, குங்குமத்தை அள்ளி பூசிவிட்டாள் பணிய லயத்து பார்வதம் ஆச்சி. பாலுவும் ஒருவாறு ஆடுவதை நிறுத்திக் கொண்டான்.

எது எப்படியோ மரத்தில் சாமியிருப்பதாய் எல்லோரும் நம்பிவிட்டார்கள். இனி என்ன நடந்தாலும் மரத்திற்கு ஆபத்தில்லை. ஆனாலும் இவர்கள் செய்வதைப்பார்த்தால் இனி மரத்தடியில் விளையாட முடியாது போலிருக்கிறதே.....!

பாலு திரும்பவும் யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

ஞானம்

நிரஷனி செல்வராஜா

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியை பிரமிளா செல்வராஜா மலை நாட்டில் பிறந்தவர். அந்தச் சூழலில் வளர்ந்தவர். தற்போது மலையகத்தில் ஆசிரியராகத் தொழில் புரிபவர்.

இவர் எழுதிய முதற்சிறுகதை ‘பீலிக்கரை’ ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளியானது. அதுவே இச்சிறுகதைத் தொகுப்பின் தலைப்பாகவும் அமைந்துள்ளது. ஞானம் பண்ணையில் வளர்த்தெடுக்கப்படும் இளம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவர்.

இத்தொகுப்பில் பண்ணிரண்டு சிறுகதைகள் உள்ளன. அவை அகத்துணர்ச்சிகளை அதன் முரண்பாடுகளை மனிதனேயக் கண்கொண்டு பார்க்கும் ஓர் அனுபவத்தை மண்வாசனை கழை வாசனுக்கு உணர்த்துகின்றன. சமகாலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் நல்ல சிறுஷ்டிகளைப் படைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுத்தாளரின் மனதில் உறைந்துகிடப்பதை இக்கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

சிறுகதையின் அமைப்பு, பாத்திர வளர்ப்பு, சமூகச் செய்தி, கலையழவு போன்ற விடயங்களில் கதாசிரியருக்கு ஒரு தெளிவு இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

மலையகத்தில் சமகாலத்தில் தோன்றியுள்ள புதிய எழுத்தாளர்களோடு ஒப்பிடுகையில் ஆழகியல் அமைதியுடன் எழுதுவதில் பிரமிளா செல்வராஜாவுக்கு குறிப்பிடத்தக்க இடமுண்டு. இவருடைய வசனங்கள் நேரடியானவை. தேவையற்ற அலங்கார வசனங்கள் இன்றி, இயற்கையின் வளப்பினை, சமூகச் செய்திகளை இவரது எழுத்துக்கள் தெளிவாக வெளிக் கொணருகின்றன.

திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன்
‘ஞானம்’ இணை ஆசிரியர்

UNIE ARTS (PVT) LTD., 48B, BLOEMENDHAL ROAD, COLOMBO 13. TEL: 2330195

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ISBN 978 - 955 - 8354 - 14 - 8

9 78955 354148